

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TARİHSEL GİRİŞİM ZAMANI

• Devrimci
Strateji Ve
Taktik

• Kritik
Dengeler

• Devrim
Ve
Savaş

• Sivas'ın
Katili
Faşist
Devlettir

• Emek
Ordusu
İçinde
Kök Salmak

TEKEL İŞÇİLERİ ANKARADA

DEVİRİMCİ STRATEJİ VE TAKTİK

Bu yazıda soyut olarak strateji ve taktiğin ne olduğu açıklanmayacak. Sınıf mücadelesinin verili durumunda, yani olayların canlı gelişiminin seyri içinde devrimci strateji ve taktiğimizin nasıl ele alındığı açıklanacak.

İşçi sınıfının devrimci mücadele görevlerini saptarken olaylara ve gerçek olgulara dayanmalıyız. Somut durum ve gerçek olgulardan hareket etmeliyiz, fakat küçük burjuva sosyalist çevrelerin yaptığı gibi gerçek olguları, öznelci bir yaklaşımla sisler içinde göstererek değil, tüm gerçekliği içinde, tüm keskinliği ve çizgileri içinde ortaya koymalıyız.

Proleter devrimci strateji ele alınırken, sınıfların gerçek ilişkisi, güçler dengesi, devrimci işçi ve emekçinin gerçek güç durumu, dünya devrimci hareketinin ve dünya devriminin gelişme derecesi tüm gerçekliği içinde ortaya dökülmelidir. Devrimci bir halk ayaklanması ve devrimin gerçekleşmesi yalnızca belli bir ülkenin devrimci sınıflarına ve güçlerine dayanmaz, aynı zamanda dünya proletaryasına ve dünya devrimci hareketine dayanır. Devrimci strateji ve taktiğin belirlenmesinde dünya proleter hareketinin ve devrimci proleter güçlerin durumu ve gelişmesi bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilmelidir.

Leninist Parti, devrimci strateji ve taktiği çizerken ve emekçi kitlelerin mücadele görevlerini belirlerken, hem bulunduğumuz alanın sınıflar mücadelesinin somut durumundan, hem dünya genelindeki sınıflar mücadelesinin somut durumundan hareket eder. Bugüne değin yapılan tüm teorik ve politik çözümlerinde bu bütünlük esas alınmıştır. Devrimci güçler bütünlüklü olarak dünya proletaryasının devrimci güçlerini de kapsıyor.

İşçi sınıfının yerine getireceği devrimci görevlerin ne olduğunun doğru olarak kavranabilmesi için, devrimci strateji ve taktikte bir bilinç açıklığı gerekiyor.

İşçi sınıfı ve tüm devrimci kitleler, belirgin olarak ileri atılıyor. Eylemler gün gün yükseliyor, devrimci mücadelenin gelişmesi genel bir durum kazandı. Her eylem büyük bir devrimci coşkuyla yapılıyor, devrim hızla büyüyerek yeni kitleleri kendine çekiyor. Emekçi halk kitlelerini sömürü düzenine karşı eylemlere, sokak gösterilerine, çatışmalara götüren gerçek olgular var. Kapitalist sömürünün artması, devasa boyutlardaki işsizlik, artan hayat pahalılığı, ekonomik ve politik kriz, kötüleşen yaşam koşulları, burjuva sınıfın artan baskıları yığınları sisteme karşı başkaldırlara götüren toplumsal gerçeklerdir. Sömürülenlerin sömürücülere karşı mücadelesi bu nesnel temellerde doğuyor, gelişiyor ve şiddetleniyor.

Devrimin nesnel koşulları ekonomik ve politik durumu kapsamasının yanında, sınıf mücadelesini de kapsar. İşçilerin ve bütün devrimci emekçilerin yıllardır verdiği devrimci

mücadele ve sınıf bilinci devrimin nesnel koşullarına dahildir. Sınıf mücadelesinin nesnel koşulları, dünya çapındaki sınıflar kavgasının olgunlaşması ve gelişmesini de içerir. Sınıflar mücadelesinin dünya çapında ortaya çıkan objektif koşulları devrimi besliyor, olgunlaştırıyor.

Gerek nesnel gelişmelerin etkisiyle olsun, gerek yıllardır süren devrimci mücadelenin etkisiyle olsun, durmadan harekete geçen kitlelerin, aktif, bağımsız devrimci eylemlerinde açık bir artış ortaya çıktı. Emekçi ve sömürülen kitlelerin bağımsız devrimci eylemlerinde artış olması ve ezilen Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş doğrultusundaki mücadelesinin yoğunlaşması devrimin gelmekte olduğunun çok güçlü kanıtıdır.

Bu topraklarda devrim kendisini oluşturan koşullar tarafından olgunlaştırılırken, devrimci güçlerin görevi devrimin keskinleşen koşullarını devrime çevirmektir, devrimi örgütlemektir. Ekonomik ve tarihsel şartların önümüze koyduğu devrimci görevlerden kaçmak, devrime sırt çevirmektir. Devrim güncelleşmişken, devrimi gerçekleştirme görevini önüne koymayanlar devrimci adını kullanamazlar. Bir kimse kendisi öyle dediği için değil, yaptıklarıyla, pratiğiyle, eylemleriyle devrimci olur. Devrimi bugünkü koşullarda bir "hayal" olarak görenler, lafta devrimci gerçekte ise kitleleri oyalayan düzelmez birer oportünisttirler. Neyse ki, kendini devrimci olarak gösterenlerle gerçek devrimciler arasındaki ayırım devrimci yığınların gözünde netleşiyor.

Burjuva toplum, bütün ilişkileriyle bir dağılma ve çözüme içinde. Katliamcılığı, ulusal baskı, yasaklar ve tüm çürümüşlüğüyle açığa çıkmıştır. Emekçi kitlelerde tüm bunlara karşı büyük bir öfke birikti. Biriken öfke kendini çeşitli eylemlerle açığa vuruyor. Halk yığınları köhnemiş kapitalist düzene karşı her önemli eyleme giriştiğinde, düzenin ezdiği ve sömürdüğü yeni insan gruplarını kendine çekiyor. Devrimci eylemler yeni katılımlarla büyüyor ve etki alanını durmadan genişletiyor.

Yığınlar büyük bir kararlılıkla mücadeleye atılıyorlar. Yıllarca süren devrimci mücadele gelenekleri bütün canlılığını koruyor ve devrimci mücadele deneyimleri yığınlar üzerinde devrimcileştirici bir etki yaratıyor. Emekçiler yıllarca süren devrimci mücadeleyle koşulları dönüştürme savaşımı verirken kendilerini de dönüştürdüler. Mücadelenin her alanında mücadeleye yeni atılan emekçilere öncülük eden devrimci bir kitle var. Devrimci yığınların olduğu ve mücadele ettiği her yerde devrimci kriz süreklilik kazanır ve devamlı olarak derinleşir.

Tarihin öznesi olan toplumsal sınıfların ve öncünün durumu, bunların geldiği nokta ve güncel sınıflar mücadelesi gerçekliği bütün yönleriyle görülmeli. Uzun iç savaştan geçmiş,

yüksek bir savaş kapasitesine sahip bir özne ortaya çıkmıştır ve bu devrimci özne tarih yapabileceğini sınıflar mücadelesinin bugüne kadarki sürecinde kanıtlamıştır. Bugüne değin burjuva toplumuna karşı girişilen mücadeleler, çatışmalar, ayaklanmalar boşa gitmemiştir. Kazanılmış olan yüksek devrimci mücadele yeteneği ve deneyimler, iktidar mücadelesinde kitleler için büyük bir dayanaktır.

Sınıflar mücadelesinin yoğunluğunun bir sonucu olarak politik ortam hızla değişip, devrimci bir döneme girildiği halde statükocu küçük burjuva sosyalist çevrelerin strateji ve taktiği değişmeden kalmıştır. Oysa ki, devrimci dönemler, devrimci mücadele biçimlerini kendi içinde taşır. Devrimci dönemde burjuva topluma ve burjuvazinin egemenliğine karşı açık politik mücadele baskın mücadele haline gelir. Açık politik kapışmanın başladığı bir yerde iktidar hedefi somut ve yakın bir hedef olarak kitlenin önüne konur. Devrimci stratejinin ve taktiğin konusu artık iktidarın ele geçirilmesidir.

Devrimci mücadelenin yükselişiyle birlikte sınıflar mücadelesinin yakın geçmişi yoğun olarak irdeleniyor. Her sınıf bilinçli işçi, yakın devrimci geçmişten gelecekteki büyük eylemler için dersler, sonuçlar çıkarıyor. Reformist ve oportünist basın ise gelecek için hiç bir şey söylemiyor. Örnek vermek gerekirse, 15-16 Haziran işçi ayaklanmasının hangi koşulların ve durumların ürünü olduğu üzerinde bolca duruluyor (dönemin tam bir çözümlenmesi yapılmassa da) fakat o koşullardan çok daha yıkıcı ve keskin olan bugünkü nesnel koşulların bir devrimi nasıl kaçınılmaz ve zorunlu duruma getirdiği gerçeği üzerinde hiç durulmuyor. Küçük burjuva hareketler materyalizmi geçmişe uyguluyor, ancak onu geleceğe uygulamıyorlar. Onlar materyalizmin geleceğe de uygulanabileceğini düşünmüyorlar bile.

Uzlaşmacı sosyalistler, yayınlarında kitlelerden ve kitlelerin mücadelesinden sık sık söz ederler ama yığınlar üzerinde derin iz bırakan sınıf mücadelesini ileri götüren devrimci kitle eylemlerinin tarihi anlamı üzerinde ise durmazlar ve durmak istemezler. 15-16 Haziran, serhıldan, TEKEL işçilerinin eylemi böylesi eylemlerdir. Bu eylemlerin asıl tarihi önemi, gerçek devrimci önemi sermaye egemenliğine karşı birer saldırı olmalarıdır. Büyük kitle eylemleri hakkında bol laf edenler, bunun yerine kitlelerin eylemler sırasında ortaya koydukları cesarete ve saldırganlığa biraz sahip olsalar mücadelenin gelişmesine katkıları olur.

Devrimci strateji ve taktiğin başarısı, kitlelerin devrimci enerjisinin harekete geçirilmesine, iktidar hedefiyle yönlendirilmesine, cesaretlendirilmesine ve gerçek devrimci hareketin, devrimci komünistlerin öncülük yeteneklerine sıkı sıkıya bağlıdır.

C.DAĞLI

KRİTİK DENGELER

İddia edilecektir ki, hızla değişen askeri dengeler kalıcı ve güvenilir değildir, her an değişebilir. Doğrudur. Savaşın kendi özgün, oldukça hassas kuralları vardır ve bu kurallara titizlikle uymayanlar acı sonuçlara mahkum olurlar. Kırsal alanlarda hakimiyet kuranlar, siyasi mücadelenin asıl merkezi kentleri hesaba katmazlarsa, sonuç hüsrana olur. Öte yandan UKH'nin sermaye ile bir uzlaşma zemini bulmaya çalıştığını ve her an ateşkes gibi süreçlerle şimdi elde edilen askeri üstünlüğü bir kenara bırakabileceğini unutmamak gerek. Ancak her şey askeri dengelerden ibaret değildir.

Günümüzde artık “devrimci eylemler yükseliyor” tespiti yapmak yeterli değil. Daha düne kadar ölü taklidi yapanlar bile aynı şeyi söylüyorsa, bu sözün anlamı kalmamış demektir. Her yapılan eylemin en tepedekiler arasında yarattığı sarsıntı inanılmaz oluyor. Neden? Çünkü sınıflar mücadelesinde denge, emekçi sınıflardan ve Kürt halkından yanadır. Hem siyasi, hem moral hem de askeri açıdan durum budur. Bu yüzden sermaye egemenliği adeta bıçak sırtında yürüyor ve yapılan her eylem onun dengesini allak bullak ediyor, kaçınılmaz sonunu görüyor, panikliyor.

Panikten sözetmişken, son bir ayda bütün sermaye sözcülerinde aynı ruh halini görmek şaşırtıcı olmuyor. Devrimci iç savaşın her atılımında, hepsi ağız birliği etmişcesine “aman iç savaşa sürüklenmeyelim, akliselim davranalım” haykırılarına başlarlar. Çok değil birkaç ay önce Baykal'ın ağzından “içerde parça kalmayın, operasyon tam olsun” diye hançere yırtan CHP, şimdi Kılıçdaroğlu'na “aman, kan kanla yıkanmayın” diyor. Ve nihayet, memleketin asıl sahipleri bir araya gelip TÜSİAD'ın taze başkanı Ümit Boyner'in “şimdi susması gereken tek şey silahlardır” sözlerini çalgınca alkışlıyorlar. Kapalı kapılar ardında “ver kurtul” sözleri dolaşıyor.

Ama durun bir efendiler, nasırsız pembe avuçlarınızla elmas taşı yüzüklerinizin şingirtisine eşlik eden alkışlarınızı bir kenara bırakın; kalemlerine mürekkep yerine kan dolduran gazetelelerin köşe ağaları, bir dinleyin hele! Bu topraklarda binlerce köy yakılırken, 60 binden fazla insan açık gizli infazlarla katledilirken, çocukların üzerine panzerlerle saldırılırken bir “iç savaş” yok muydu? Ne yazık ki, bu soruların tek muhatabı sermaye çevreleri değil, aynı koroya katılan her boydan oportünist ve reformist çevre de bu can alıcı sorunun cevabını vermelidir.

Cevabı açık, çünkü o zaman ilan edilmemiş burjuva iç savaş icra edilmekteydi. Emekçiler burjuva iç savaş karşısında diz çökmedi; devrimci örgüt ve araçlarını korudu, bilincini keskinleştirdi; geriye doğru değil, ileriye doğru yürüdü. Ve şimdi dengeler kökünden değişti. Mecali kalmayan, savunmaya geçen ve artık kazanmaktan umudunu kesip morali bozulan burjuva iç savaştır. Tersine savunma konumundan çıkıp saldırıya geçen, düzeni adeta kuşatmaya alan, moral üstünlüğü elinde tutan ve bütün bunları belki de gücünün gerçek potansiyelinin onda biriyle başaran, devrimci iç savaştır, emekçilerin ve Kürt halkının yükselttiği iç savaştır.

Dengeler böylesine dramatik ve kritik bir biçimde altüst olduğu için, her boydan sermaye sözcüleri “aman silahlar sussun” diyorlar. Onların korkusu akacak kan değil, düzenlerini / cennetlerini sonsuza dek kaybetmektir. Oportünist ve reformistler ise, sermaye düzeninin yıkılabileceğine dair en küçük inançları kalmadığı için, iç savaş onların konumlarını kökünden tehdit ettiği için, sermayenin “kan dursun” korosunda hançere yırtıyorlar.

Kısacası, devrim artık, ancak ve ancak iktidarın fethedilmesiyle sonuçlanabilecek bir mücadele düzlemine girmiştir. Ve bir kez bu düzleme girildiğinde, devrimin en kararsız unsurlarının dahi öne atılmaları, ölümlerin dirilmesi, karşı-devrimi besleyen kalabalıkların giderek felç durumuna girmeleri kaçınılmaz olur. Oluyor da...

Beklenmedik Sonuçlar

Devrimi belirsiz bir geleceğe ya da 21. yüzyılın herhangi bir on yılına ertelenenlerin, güç dengelerindeki dramatik dönüşümü algılamaları beklenemez. Ancak, sekiz yaşında bir çocuk bile, sadece bir ay içinde Kürdistan'da ortaya çıkan durumun nasıl şaşırtıcı bir atılıma işaret ettiğini görebilir.

Bilindiği gibi Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH) 31 Mayıs itibarıyla savunma alanlarından çıkıp, kendi tabirleriyle “aktif savunmaya” geçtiklerini duyurdu. Ve daha henüz bir ay dahi bitmeden, bölgedeki askeri durumu pek çok haber muhabiri televizyonlardan benzer sözlerle ifade ettiler. Sermayenin kolluk güçleri, silahlı birimlerinin neredeyse üçte ikisini bölgede bulundurduğu halde artık operasyon yapamaz hale gelmişti ve sadece kendi üs bölgelerini, karargah ve karakolları korumaya çalışıyordu. Devrimin güçleri ise gündüz vakti şehir irişlerinde kendini gösteriyor, en korunaklı üslerin çevresinde adeta cirit atıyordu. Devlet Bahçeli durumu özetliyordu: “Alan hakimiyeti kaybedilmiştir.” Çok değil, bir ay önce sınırötesi operasyonlara hazırlık yapan muazzam donanımlı bir ordunun yalnızca bir ay içinde tümüyle savunma konumunda çakılı hale gelmesi bir tesadüf müdür, bir mucize midir, yoksa generallerin hatalarının bir sonucu mudur?

Hiçbiri değil. Eğer bir yerde devrim tüm olgunluğuyla kendini gösteriyorsa, kitleler alanları milyonlar halinde dolduruyor ve her fırsatta sonuna kadar gitme kararlılığını dile getiriyorsa; çelişkiler artık daha fazla ertelenemez duruma gelmişse, bütün bunlar mevcutsa, böylesine olgun koşullarda ileri doğru atılan her devrimci adım ve her eylem, kendi özgül gücünün çok ötesinde toplumsal sonuçlar çıkartır. Kürdistan’da sadece bir ay gibi kısa bir süre içinde, askeri dengelerin şaşırtıcı biçimde değişmesinin altında yatan nedenler, işte bunlardır.

İddia edilecektir ki, hızla değişen askeri dengeler kalıcı ve güvenilir değildir, her an değişebilir. Doğrudur. Savaşın kendi özgün, oldukça hassas kuralları vardır ve bu kurallara titizlikle uymayanlar acı sonuçlara mahkum olurlar. Kırsal alanlarda hakimiyet kuranlar, siyasi mücadelenin asıl merkezi kentleri hesaba katmazlarsa, sonuç hüsrana olur. Öte yandan UKH’nin sermaye ile bir uzlaşma zemini bulmaya çalıştığını ve her an ateşkes gibi süreçlerle şimdi elde edilen askeri üstünlüğü bir kenara bırakabileceğini unutmamak gerek. Ancak her şey askeri dengelerden ibaret değildir.

Kitlelerin Tutumundaki Değişim

Güç dengelerindeki sözkonusu dramatik değişimi, belki bu toprakların yeminli oportünistleri kavramıyor ama emekçi kitleler, yıllar boyu süren iç savaşın kazandığı içgüdüyle şaşmaz biçimde bu değişimi algılıyor ve ona göre hareket ediyor. En geniş kitlelerin tutumundaki değişimler bizlere çok daha güvenilirdir ve kalıcı kanıtlar sunar.

Son ayların sarsıcı kitle eylemlerini bir kenara koysak dahi, en geniş kitlelerin tutum değişikliğine dair en berrak işaretleri, sadece iki olayda bile görebiliriz.

Birincisi, karşı-devrimin etkisi altındaki geniş kitlelere dair tutumdur. 2007 yılının son aylarında, Dağlıca saldırısından hemen sonra dalga dalga yayılan, Samsun’dan İzmir’e, Bursa’dan Kayseri’ye kadar pek çok kenti etkisine alan bir karşı-devrimci kitle fırtınası yaşanmıştı. O zaman yaşanan, bir panik haliydi. Karşı-devrimin etkisi altındaki sınıf katmanları o dönem “eyvah, durum kritik” duygusuyla alanları doldurmuştu.

Ama bir de şu son ayın tepkilerine bakalım. O zamanın fırtınası şimdi imbata dönmüştür. Karşı-devrimin etkisi altındaki geniş kitleler panik-atak duygusundan katatonik şizofreni duygusuna savruldu. Hiç şaşırtıcı değil. İç savaş koşulları altında karşı-devrimin toplumsal tabanının bu genel karakteri tarihin her dönemindeki büyük devrimleri tarafından kanıtlanmıştır, bu topraklara özgü bir şey değildir.

Burjuva iç savaş, ancak üstün silah gücüyle donatılmış, tam disipline alınmış özel kuvvetler tarafından sürdürülebilir. Profesyonel ordu tartışmalarının altında bu gerçek yatıyor. Burjuva iç savaşın geniş kitleleri, özel donanımlı bir ordudan çok daha hızlı çözülürler. Şimdi bu kitle “artık ne olaksa olsun” ruh haliyle, devrim üzerinde tam bir zafer kazanma umudunu kaybetmiş, en kritik anda burjuva iç savaşa aktif destek olmaktan büyük ölçüde geri durmuşlardır.

Sözünü ettiğimiz ikinci olay, geçen aylarda Muğla’da yaşandı. Faşist grupların saldırısıyla Şerzan Kurt öldürüldüğünde, Kürt gençliği ve onlarla birlikte hareket eden bir avuç devrimci, Muğla sokaklarında öfke fırtınası estirdi. Karşı-devrimin en güçlü kitle tabanına sahip olduğu yerlerde bile devrim cüret ve cesaretle ileri atılmaya başlamıştır. Bir diğer

önemli nokta, bu geri bölgelerdeki devrimci ögeler artık “mağdur” rolünü oynamıyorlar. Bu, kendi gücünün farkına varmaktır, moral üstünlüğü ele geçirmektir. Küçük ama çok önemli bir göstergedir Muğla’da yaşananlar. Bu ilde devrimin kitle tabanı halihazırda oldukça sınırlı bulunduğu halde, yarattıkları etki büyük oldu. Polis, “tahrik oluyor” gerekçesiyle balkonlarına, vitrinlerine bayrak asanları uyardı. Bir gecede tüm bayraklar yastık altına girdi. Hiçbir şey bu manzaradan daha iyi anlatamazdı devrimin moral üstünlüğünü.

Ya Cüret, Ya Tasfiye

İşte bu koşullarda, Ankara’da üst üste “güvenlik zirveleri” toplandı. Fakat ne bu zirvelerden ne de genel durumdan hoşnut burjuva sınıfın temsilcileri, alelacele toplanan ilk zirveye kayıtsız kalmayı tercih ettiler. Genel Kurmay Başkanı Başbuğ Çanakkale’deki bir toplantıyı bahane edip toplantıya gelmedi. Kılıçdaroğlu da bir başka mitingi gerekçe göstererek Çankaya’ya alelacele çıkmayı reddetti. Ve sonunda, “tarihin en önemli MGK toplantısı”nda, alındığı söylenen kararlar hemen herkesin aklına Nasrettin Hoca’nın “ölme eşeğim ölme” fikrini getirdi.

En tepeden en tabana, karşı-devrim çözülüyor, devrimin ezileceğine dair umutlarını tüketiyor. Bu demek değil ki, devrimin zaferi kendiliğinden gelecek. Koşullar böylesine uygunken, vites büyütmeden, iktidar hedefini netleştirmeyen ve “mükemmel çözümlenmelerle” yetinmeyip cüretli adımlar atmakta tereddüt eden, her kim olursa olsun; yalnızca devrimin öncülüğünü kaybetmekle kalmaz fakat bizzat devrimin kitlesi tarafından tasfiye edilir. Her tasfiye karşı-devrimden gelmez, devrim de bizzat kendi kararsız güçlerini kendi tasfiye eder. Her şey bu denli uygunken kitleler zafere taşıyacak ciddiyette bir güç görmek isterler, kararlılık ve cüret görmek isterler. Eğer bunu mevcut politik yapılar arasında becerebilen çıkmazsa, daha önce pek görünmeyen yeni ve farklı bir odak ortaya çıkar, cüret eksikliğini ve ataletin altında ezilen tüm mevcut yapıları siler süpürür. Venezuela’da Chavez’i, Boliviya’da Morales’i, Brezilya’da Lula’yı ve diğerlerini ortaya çıkartan süreçler, tam da böylesi süreçlerdir. □

DEVİRİM VE SAVAŞ

Biz içerdeki başdöndürücü gelişmeleri izlemeye çalışırken dışarıda dünyadaki tüm dengeleri değiştirecek, her şeyi alt üst edecek bir savaş hem diplomasi hem de askeri yönden hazırlanıyor. Öyleyse böyle bir savaşın nedenleri, sonuçları ve toplumsal devrimimiz üzerindeki olası etkileri üzerinde durmak şimdi, öncesinde hiç olmadığı kadar, gerekli hale gelmiştir.

Ortadoğu'da korkunç yıkıcı sonuçlara yol açacak bir savaşın hazırlığının tüm taraflarca yapıldığı artık bir sır olmaktan çıkmıştır. BM Genel Sekreteri dahi İsrail-Lübnan arasında bir savaşın her zamankinden daha yakın olduğunu bütün devletlere bildirdi.

Öte yandan Fidel Castro, Ortadoğu'da gezegenimizi felakete sürükleyecek bir nükleer savaş tehlikesinin giderek büyüdüğünü ve yakınlaştığını, bu düşüncesinde yanılmayı çok isteyerek, açıklamak zorunda kalmıştır. Fidel, somut gelişmelere ve hazırlıklara bakarak ABD ve İsrail'in İran'a nükleer bir saldırı hazırlığı içinde olduklarını inandırıcı bir şekilde ortaya koymuştur.

ABD'nin girişimleriyle Suudi Arabistan'ın hava sahasını İsrail'e açmayı kabul etmesi ve bunun İsrail-Suudi Arabistan arasında yapılan bir anlaşmayla garantiye alınması; nükleer başlıklı füzeleri fırlatabilen denizaltı ve savaş gemilerinin Kızıldeniz'den Büyük Okyanusa açılmaları, İran üzerindeki ambargonun iyice ağırlaştırılması bu hazırlığın başlıca belirtileridir. Savaşa hazırlığın son adımları olarak ABD, şimdi İran'ı yalnızlaştıracak yoğun bir diplomatik çaba içinde.

Hazırlanmakta olan savaşın nedenleri üzerinde durmak bu yazının kapsamını aşar. Bu nedenle burada şu soruyu sormak ve ona yanıt aramakla yetineceğiz: Olası bir savaş Türkiye'yi ve birleşik devrimi nasıl etkiler; bu muhtemel savaş karşısında Leninist politika ne olmalıdır?

Öncelikle şunun altını çizmemiz gerekiyor: Hazırlanmakta olan ve patlak vermesi neredeyse kaçınılmaz olan bu savaş sadece bölgemizde değil, tüm dünyada insanlık üzerinde son derece yıkıcı sonuçlara yol açacaktır. Bu nedenle komünistlerin bir savaştan, hele hele nükleer silahların kullanılması olasılığı olan bir savaştan yana olmaları asla düşünülemez.

Ne var ki, savaş emperyalist-kapitalist sistemin varlık koşulları tarafından hazırlanıyorsa ve bu anlamda kaçınılmaz ise komünistler savaşın naif, işe yaramaz dindarca

Sermaye sınıfı iktidarda kaldığı sürece Türkiye'nin bu kanlı savaşa bir şekilde katılması kaçınılmazdır. Türkiye, sermaye sınıfının egemenliğinde kaldığı sürece, ya emperyalistler tarafından savaşa sürüklenecektir ya da "yenilmiş" bir İran'ın paylaşılmasından pay kapmak için savaşa kendi isteği ve iştahla katılacaktır.

dileklerde bulunmakla önlenemeyeceğini dünya halklarına açıklamak, onları savaşın nedenleri ve sonuçları hakkında aydınlatmak; savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan savaşın nedenlerini ortadan kaldırmanın yollarını göstermekle yükümlüdürler. Bu, onların tarihsel görevi ve varlık nedenidir.

Devrimci komünistlerin sosyal reformistlerden ve oportünistlerden farkı budur. Sosyal reformist ve oportünistler bir savaşta sadece kan ve gözyaşı görürler, naif dileklerle, "barış" istemleriyle emperyalistleri durdurabileceklerini halklara anlatırlar. Oysa bu politika halkları emperyalistler hakkında aldatmaktan başka bir işe yaramaz.

Hepsi de bilgiç geçinen bu darkafalılar olaylardan öğrenmeyi dahi beceremiyorlar. Şunu kendi kendilerine sormayı akıl edemiyorlar: Dünyada milyonlarca insanın ayağa kalkması ABD-İngiltere ve diğer emperyalistlerin Irak'ı işgalini önleyebildi mi? Milyonlarca insanın protesto gösterileri İsrail'in Filistin halkına ölüm kusmasını önleyebiliyor mu? "Barış" istemi, savaşın kendilerini kan, gözyaşı ve acılar içinde boğacağını bilen halkların kulağına elbette hoş gelir. Ama "barışçıl" gösterilerle gerçekleşmeyecek bir istemi sırf halkların kulağına hoş geliyor diye ileri sürmek emekçi halkları aldatmaktan başka ne işe yarar? "Barış" istemiyle sokağa çıkan sosyal reformist partilerin ve oportünistlerin yaptığı şey tam da budur: emekçi halkları emperyalist-kapitalist sistemin karakteri konusunda aldatmak.

Savaş, önlenmesi mümkün olmayan, "mukadder" bir şey mi? Elbette değil. Savaş önlenabilir ve insanlık büyük bir yıkımdan kurtarılabilir. Ama bunun yolu işe yaramaz dindarca dileklerde bulunmak ya da emperyalistleri savaşın yıkıcılığı konusunda "ikna" etmek değil; emekçi halkları savaşın kaynağı üzerine saldırıya geçirmek, savaşın kaynağını ortadan kaldıracak bir program, a-

maç ve hedefe sahip olmaktır. Savaşın kaynağı, emperyalist-kapitalist sistemdir, kapitalist özel mülkiyettir.

Bu nedenle savaşı önlemenin tek yolu onun kaynağı olan emperyalist-kapitalist sistemi, kapitalist özel mülkiyeti ortadan kaldırmaktır. Emperyalist-kapitalist sistemin, kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ise bir toplumsal devrim konusudur. Günümüze kadarki bütün savaş ve işgaller emperyalistlerin, kapitalistlerin başka türlü durdurulma olanağı olmadığını kanıtladı.

Büyük bir gayretle hazırlanmakta olan savaş, patlak vermesi durumunda Türkiye'yi de derinden etkileyecek, güçler dengesini altüst edecek, yeni koşullar ortaya çıkaracaktır. Bu durumda Leninist Parti, savaş öncesinde olduğu gibi, savaş sırasında ve sonrasında ortaya çıkacak koşullardan sermaye sınıfı egemenliğini yıkmak, iktidarın devrimci işçi sınıfının eline geçmesini sağlamak için tüm güçlerini seferber edecektir. Bu politika, savaşı önlemenin; savaş patlak vermiş ise onu en kısa zamanda sona erdirmenin yoludur.

Böyle bir durumda emekçi sınıfları ve devrimci proletaryayı bekleyen en büyük tehlike, sosyal reformistlerin ve oportünistlerin sözüne uyarak "anti-emperyalizm" adına "kendi" sermaye sınıfının yanında yer almalarıdır. Hangi nedenle olursa olsun emekçi sınıfların sermaye sınıfının yanında yer alması sermaye sınıfının savaşa girme iştahını kabartmaktan başka bir işe yaramaz.

Sermaye sınıfı iktidarda kaldığı sürece Türkiye'nin bu kanlı savaşa bir şekilde katılması kaçınılmazdır. Türkiye, sermaye sınıfının egemenliğinde kaldığı sürece, ya emperyalistler tarafından savaşa sürüklenecektir ya da "yenilmiş" bir İran'ın paylaşılmasından pay kapmak için savaşa kendi isteği ve iştahla katılacaktır. Fakat biçim ne olursa olsun savaşa katılmaktan emekçi sınıfların payına kan, acı ve gözyaşından başka bir şey düşmeyecektir.

Bu önlenebilir ve önlenmesi gereken bir durumdur. Ancak bunu önlemenin yolu "barış" istemli barışçıl gösteriler değil. Çünkü bu tür istem ve gösterilerin büyük karlar peşindeki sermaye sınıfını yolundan alıkoyamadığı artık iyice anlaşılabilir durumda. Bunu önlemenin yolu bir devrimle sermaye sınıfının iktidarını yıkarak emeğin iktidarını kurmaktır.

Savaşı sadece devrim önler.

MADENDE İŞÇİLER ÖL(DÜRÜL)MEYE DEVAM EDİYOR

Daha bir kaç gün önce Keşan'dan geldi madencilerin ölüm haberleri. Dün ise Gelik belde-sinden geldi bir madencinin daha öl(dürül)me haberi.

Kapitalist sistem her gün onlarca işçinin önlenebilir iş kazalarından dolayı ölümüne sebep oluyor. Ölümler sermaye sınıfının kar hirsından kaynaklanıyor. İş yerlerinde güvenlik tedbirlerinin alınmaması, işçilerin çalışma koşullarının zorluğu ve emek gücünün düşük olması, dolayısı ile işçilerin öl(dürül)mesi kaçınılmazdır.

İşçi ölümlerini engellemek yerine sermaye sınıfı ve onun sözcüleri dini kendilerine alet ederek ölümleri kadere, ölenleri şehitlik mertebesine bağlayarak insanların gözlerine perde çekiyorlar.

Ama ne ölümler kader, nede ölenler şehit. Onlar kapitalizmin kar hırsı yüzünden hayata gözlerini yumuyorlar. Sermaye sınıfı iş güvenliği tedbirleri alacağı yerine, işçilerin ölümlerini kadere bağlıyor.

Kapitalist sistemin işçi sınıfına ve emekçi halklara reva gördüğü ölümden öte bir şey değildir. İnsan emeğini hiçe sayan kapitalist toplum, her gün onlarca insanın ölümüyle sonuçlanan işçi ölümlerini durdurmak için hiçbir çaba sarf etmeyecektir. Aksine işçilerin ve emekçi halkların yaşama alanını daha da sınırlandıracaktır.

İşçiler emekçi halkımız,

Kapitalist toplumun bize gördüğü ölümden başka bir şey değildir. Oysa bizler üretilebilir tüm güzelliklerin üreticisi asıl sahibiyiz. Sermaye sınıfı ise asalakça yaşayan ve hiçbir üretim içinde bulunmayan, ama bizim ürettiğimiz her şeyin üzerine üşüşen asalaklar ordusudur.

Bizler insanca yaşamak için, üretim araçlarının asıl sahipleri olarak, kapitalist sisteme ve onun asalaklar ordusuna son vermek için savaşmak zorundayız. Ancak ve ancak üretim araçlarının mülkiyetini toplumsallaştırdığımız zaman insanca bir yaşam mümkün olacaktır.

Artık öl(dürül)memek, yaşamdan kovulmak için, yeryüzünde ürettiğimiz zenginliklerin asıl sahipleri bizler, bizi aşağılayan hiçe sayan, sermaye sınıfına karşı savaşmalıyız. Biz açıkla boğuşurken, bir avuç asalaklar sınıfının sefahat içinde yaşamasına göz yummamalıyız.

Bizler ancak işçi sınıfının iktidarını, sosyalizmi kurarak kurtuluşa ulaşabiliriz. Emeğin toplumsal sistemini kurarak özgürleşebiliriz. O zaman insanca yaşama hakkına kavuşabiliriz.

Antep/DİK

SUDAN UCUZ YAŞAMLAR

Günlerdir televizyonlar, basılı yayın ölüm haberleri veriyor, insanlar ya katlediliyor ya da yaşamdan kovuluyor. Öyle ki ne zaman elime bir gazete alsam ya da bir haber kanalına dek gelsem, gördüğüm manzara bundan başka bir şey değil. Mutlak kar=ölüm olduğu bu sistem, kazancını daha da arttırmak için tercihini ölümlerden yana ve daha fazla kardan yana yapıyor. Çok değil 2 ay bile olmadı daha Zonguldak Karadon'da işçilerin katledilmesine. Tüm yetkililer, bakanlar, devlet erkanı timsah gözyaşlarını akıtmış, başbakan "kader" demişti.

Bir takım çevreler ne zaman böyle bir konu gelse kurmalı saat gibi aynı cümleyi sarfeder, "özelleştirildi böyle oldu". Öyle midir gerçekten? Sanki devlet tüm imkanlarını vatandaşlarını korumak için ayırıyor ve insanların gerektiği gibi eğitim aldıkları alanda iş veriyor ya da çalışma imkanı buluyor. Cevabımız kocaman bir hayır. Devlet tüm olanaklarını özel sektöre ayırır insan yaşamına değil, neden dersiniz, KPSS bunun içindir, hem devlet için ekstra kaynak hem de gerekli olan bir ayıklama. Geriye kalanlar ya yaşamdan kovuluyor.

Maden ocaklarının özelleştirilmesi sonucu deneyimli yetişmiş elemanlar da özel sektörde çeşitli bahanelerle işten kovulur, çıkarılır vs. Bir örnek vermek gerekirse, bir işçi televizyon kanallarında şunu söylüyordu; "Ben susuz çalışmam dedim, beni işten attılar". "Susuz"dan kasıt şudur: O galerinin açılmasında kullanılan delici makineler taşı delerken toz çıkarır. Tozun çıkmaması için su verilir. Su havada toz oluşumunu önlediğinden tozun işçilerin ciğerlerine gitmesi de böylece engellenmiş olur. Ancak su kullanıldığında ilerleme zayıflar. İlerleme zayıflayınca da taşeron firmanın geliri düşmüş olur. Bunun için işçiye taşeron firmaya "susuz çalışması" dayatılmış. İşçi bunun kendisi için bir ölüm olduğunu bildiğinden "susuz çalışmam" demiş ve işten atılmış. Nasılsa dışarıda milyonlarca ucuz "ayaktakımı" vardır. Hem de en alasından, master yapmışından tutun da eğitimsizine kadar.

Bugün, 10 Temmuz, televizyondan kayıp işçilerin ölüm haberi geldi. Edirne'nin Keşan ilçesine bağlı Küçükdoğanca Köyü'ndeki kömür ocağında çıkan yangın ve sonrasında oluşan göçükte mahsur kalan 3 işçinin cesetleri çıkarıldı. Katledilen işçiler; Yunus Aktaş, Halil Açıkgöz ve Volkan Hamarat'ın cesetlerine dün akşam saatlerinde ulaşıldı.

Torbalara konulan cesetler, daha sonra vinç yardımıyla, vagonların içinde yer üstüne çıkartıldı. Sonuçta ne olacak, devlet gelecek, "şunlar bunlar eksik" diyecek ve göstermelik olarak 1-2 günlüğüne kapatılacak ve tekrar açılacak ve yeni işçi alımları başlayacak son umutlarını KPSS'de kaybeden vatandaş madenci olacak.

Bir Mücadele Birliği Okuru

AYIŞIĞI SANAT MERKEZLERİ

7. KONFERANSI

Ayışığı Sanat Merkezleri 7. Konferansı, 22-25 Temmuz 2010 tarihlerinde İstanbul Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirilecektir.

Konferansın konu başlığı "Sınıf mücadelesi ve Sanat" olarak belirlenmiştir.

Taksim Ayışığı Sanat Merkezi

0 212 249 44 43

onsozdergisi@gmail.com

ÇEMEN TEKSTİL İŞÇİLERİ; “ÖFKEMİZ SENDİKAYA, DİSK’E DEĞİL”

Çemen tekstil işçileri, DİSK Tekstil-Sen’in yetkiyi kaybetmesi üzerine sendikayı üst üste işgal ederek tepkilerini dile getirmişti. Yetkiyi Öz-İplik İş Sendikası’nın almasında sendikanın göz göre göre ihmalkar davrandığını ve bunun anlamının işçileri sattığının ispatı olduğunu işçiler sendika işgalinde dile getirmişlerdi.

Tekstil Sendikasını üst üste işgal edilip, yetkililerin istifasını isteyen işçiler, 9 Temmuz günü de saat 17.00’da Sendika önünde “Satmadığınız Kaç İş Yeri kaldı. Elyaf, Remteks, Okan, Ritaş, Sıra Ak Teks mi var? Çemen Son Olsun”, “Disk/Tekstil’de Subaşı Krallığına Son”, “Bu Sendika İşçilerin”, “İşçi Sınıfına İhanet Eden Sendikacılar İhraç Edilsin”, “İşçi Tüccarı Subaşı ve Ayakçısı İ.Karaca Sendikamızdan Defolun”, “Rıdvan Budak, Muzaffer Subaşı 3 Aylık Sözleşme İle Bizi Nasıl Satınız” dövizleri açarak 25 işçinin sendikadan “provokatör” oldukları gerekçe gösterilerek ihraç edilmesini protesto ettiler.

İşçiler asıl ihraç edilmesi gereken birileri varsa o da “İşçiye İhanet Eden Sendikacılar” dedi. Basın açıklaması öncesi konuşma yapan Mehmet Çelik “Bizler sadece Muzaffer Subaşı tüccarının mağduruyuz. Biz de hesap soracağız kendilerine. Artık kimse bu Subaşı’nın saltanatlığına evet demeyecek. 40 seneden beri bu saltanatı sürdürüyor. 40 seneden beri işçilerin ekmeğiyle oynuyor. 40 seneden beri işçi sınıfına ihanet ediyor. Artık son, bitti. Ben diyor işçiye sahip çıkıyorum, işçi sendikaya gelmiyor diyor, al sana işçi, bir buçuk seneden beri mücadele veriyor. 75 gündür karı-kışı dışarıda idi. Adam olaydın sahip çıkaydın, niye çıkmadın. Sadece bu mücadele 3 aylık sözleşme miydi.

“Utanmadan televizyonlar, gazetelere çıkıp kendini savunuyorsun. 25 işçi sana 3 aylık sözleşme niye yaptın diye hesap soruyor, sendikadan ihraç ediyorsun. 12 kişiyi işten attırıyorsun. Asıl ihraç edilmesi gereken sensin, sizlersiniz işçi sınıfına ihanet eden sizlersiniz.

“İşçiler 3 aylık grevde kaldı 3 aylık sözleşme yaptın. Bunlar provokatördür diye bizi işten attıran sen değil misin? Defalarca tazminatlarınızı alın gidin, yetti bu kadar diyen siz değil miydiniz? Peki şimdi neden biz gerekeni yaptık diyorsunuz.

“Bu sendikaya sahip çıkmayanlar bu sendika başında bugüne kadar saltanat sürenler, işçi sınıfının sırtından geçinenler, işçi sınıfına ihanet edenler artık burada kalmayacak. Gidecekler, onlar ihraç edilsin

“Çıkıp televizyonlara diyor ki, patron bu işçilerin ceplerine para sıkıştırmış da sendikaya karşı kıskırtıyor. Bu işçi bir buçuk sene-

den beri bu sendikaya sahip çıkıyor. Patron para da teklif etti, ikramiye de verdi. Zam da verdi, iş garantisi de verdi. Ama bu işçi senin gibi o parayı cebine koymadı. İlla ki sendika dedi” diye konuştu işçiler, ara ara “Subaşı İstifa, İşçi Düşmanı Subaşı Defol” şeklinde slogan atarak yuhalandılar.

Daha sonra basın açıklamasını okuyan Feyzettin Altun “ Bizler Çemen Tekstil işçileri sendikamız DİSK Tekstil-Sen’de örgütlenmek için tam bir buçuk yıl mücadele verdik. 74 gün grev yaparak karda kışta eksinin altında soğuklarda ayrılmayarak direndik. Patron defalarca ‘size ikramiyelerinizi vereyim, ne kadar zam istiyorsanız vereyim ama sendikadan istifa edin’ dedi, ama biz sendikamızdan vazgeçemedik. Şimdi de Rıdvan Budak televizyonlara çıkıp ‘bu işçilerin cebine para konulmuş’ diyor. ..asıl siz 3 aylık sözleşmeyle bizi satarken cebinize ne kadar para konuldu onu açıklayın.

“Sendika yöneticilerimiz bile grev boyunca bizi mücadeleden vazgeçirmeye çalıştı. Fabrikanın önünde beklemeyin dediler, yürüyüş yapmak yasak dediler, çadır kurmak yasak dediler defalarca tazminatınızı alın gidin dediler. Çadırı zorla kurdurduğumuzu, Başpınar’da yürüyüş yapmak için bile sendikayla günlerce kavga etmek zorunda kaldığımızı herkes biliyor. Muzaffer Subaşı bunları bunları yaptık diye övünüyor ama onların hepsi işçinin baskısıyla oldu.

“Biz işçiler büyük direniş göstererek, kimse biteceğine inanmadığı bir grevi zaferle bitirdik. Ama 40 yıldır işçiyi satan, konuşurken, nutuk atarken mangalda kül bırakmayan Muzaffer Subaşı, Genel Başkanımız Rıdvan Budak ve bölge temsilcisi Nihat Bencan’la birlikte bu sefer de sözleşme masasında bizi sattılar. İşverene ‘30 Haziran’dan sonra burada yokuz, bir daha yetki de almayacağız’ diye söz vererek, 3 aylık sözleşmeyle bizi sattılar. İşve-

ren ve işyeri müdürüyle konuşurken duyduk. Daha bir kez bile çıkıp inkar edebildi mi? Edemez, çünkü bütün işçiler, sendikadaki herkes biliyor bunu.

“Subaşı yalan üstüne yalan söylüyor. 249 üyemiz var, bakanlık bize haksızlık yaptı diyor. 220 üye ile başvuru yaptı. Bunların 40 tanesi de çift sendikalydı. (İşçiler grev sonrası Öz-İplik İş sendikasına üye olan işçileri örgütleyerek Tekstil Sendikasına üye yapmışlardı. Ama sendika 40 işçinin Öz-İplik İş Sendikası’ndan istifalarını noterden yaptırmadığı için 40 işçi yetki sırasında Öz-İplik İş’te gözükmemektedir. b.n) defalarca söyledik yalvardık ‘başkan bunların noterden istifasını yapalım, patron bunları biliyor, itiraz ederlerse yetkimiz düşer’ diye. Hep bir şey olmaz dedi. Ama şimdi bu yüzden yetkimiz düştü işte. Artık yeter, Subaşı’nın işçiye kan ağlatan bu saltanatı artık son bulsun. Bizi DİSK düşmanı, Sendika düşmanı olarak göstermeye çalışıyorlar. Niye, işçiyi satmasına tepki gösterdiğimiz için. 25 arkadaşımızı bu yüzden sendikadan ihraç etmek için disipline veriyor. 25 işçinin isim listesini basının gözü önünde polise vererek, polis zoruyla bizi sendikamızdan dışarıya çıkartıyorlar. Şimdi biz de, 25 değil bütün Çemen işçileri olarak tüm DİSK yöneticilerine hesap soruyoruz.

“Bazı işçi arkadaşlarımız öfkelerine hakim olamadıkları için, orayı Muzaffer Subaşı’nın krallığı gibi gördüğü için bilinçsizce sendikanın malzemelerine zarar verecek hareketlerde bulundular. Bunun için herkesten özür diliyoruz.” dediler.

DİSK Tekstil üyesi 170 işçi, bütün Çemen işçileri adına açıklamayı hazırlayanların isimleri okunduktan sonra slogan atarak eylem destek veren kurumlara teşekkür ederek sonlandırıldı. □

UPS İŞÇİSİ SALDIRILARA RAĞMEN EYLEME DEVAM EDİYOR

Direnişlerinin 73. gününde UPS işçileri direnişlerine devam ediyor. UPS işçileri eylemin ilk haftasından beri her Çarşamba günü yaptıkları gibi, UPS binasının giriş kapısına yürüyüp yolu kapattı.

Yürüyüş ve basın açıklamasını 7 Temmuz tarihinde de tekrarladılar. Saat 08.30'da toplanan işçiler yolu kestiler. Sloganlarla yürümeye başladılar. "UPS'ye Sendika Halaylarla Girecek", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "UPS işçisi Yalnız Değildir" sloganları sıkça atıldı. Yürüyüş başladıktan sonra arkadan gelen bir otobüsün korna çalması üzerine polis, arabayı süren şoföre müdahale etti. Şoför ve polis tartışırken işçiler olaya müdahale etmek ve durumu anlamak için tartışmanın yaşandığı yere gitti. Sendika yöneticileriyle polisin tartışması gerginliği daha da arttırdı. Sendika yöneticileri ve işçilerin kararlı duruşu polisin geri adım atmasını sağladı.

Eylemlerine devam eden işçiler UPS binası önünde basın açıklamalarını yaptılar. UPS firmasının hala sendika düşmanlığına devam ettiğini ifade eden sendika başkanı Şükrü Günseli, geçen hafta işçilere silah gösteren ve kurşun sıkın UPS yöneticilerine ve firmaya yönelik şunları söyledi: "Biz diyoruz ki, siz işçi düşmanları, siz alçak korkaklar bu tür saldırılarla UPS işçisinin kölelikten kurtulma ve sendikal mücadelesini engelleyebileceğini mi sanıyorsunuz. Ve biz diyoruz ki siz işçi düşmanları, siz işçiye kurşun sıkmaya cesaret edecek kadar alçakanlar saldırılarla TÜMTİS sendikasının mücadelesini kırabileceğinizi mi sanıyorsunuz. Yanılıyorsunuz, hiçbir saldırınız TÜMTİS sendikasının bu onurlu, bu haklı mücadelesini kırmaya yetmedi, yetmeyecek."

Basın açıklaması olurken işçilerle polis arasında tartışma çıktı ve arbede yaşandı. Gerginliğin ardından eylemlerini yaptıkları yere doğru yürüyüş ardından işçiler direniş yerinde beklemeye koyuldular. Eylem sırasında "Kavga bitmedi, daha yeni başlıyor", "Ya sendika girecek, ya kepenk inecek", "Yaşasın onurlu mücadelemiz", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır" sloganları atıldılar.

UPS İşçilerine bu tür uygulamalar ne ilk ne de son olacak. Bu saldırılar dün Kent AŞ. işçilerine, TEKEL işçilerine ve birçok yerde direnişte olan işçilere yapıldı, yapılıyor. Saldırıları yoğunlaşmış durumda. Geçen hafta silahla tehdit edildiler bugün seslerini duyurmak için yürürken engellerle karşılaştılar. Zafer, zorlu ve dışa dış mücadeleyle kazanılacak. "Zafer Savaşın İşçilerle Gelecek!"

(DİK) DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ İZMİR

UPS İŞÇİLERİNE ÇEVİK KUVVET SALDIRDI

TÜMTİS sendikasında örgütlenedikleri için işten çıkarılan UPS işçileri, 74 gündür kararlı bir şekilde haklı mücadelelerini sürdürüyorlar. Direnişe başladıklarından bu yana sürekli patronun ve polisin baskısına ve saldırılarına maruz kalan UPS işçilerine, 8 Temmuz günü yine çevik kuvvet polisi saldırdı.

UPS patronu, polisin de işbirliği ile uzun süredir işyerine işçi sokmak istiyor ama, UPS işçilerinin kararlı duruşu sayesinde başarılı olamıyor. Her defasında gelen işçileri ikna ederek gönderen işçilere polisin baskısı ve saldırısı da sertleşiyor. Gelen işçilerin patronun ve polisin baskısı altında geldiklerini ve çalışmak istemediklerini ama zorla getirildiklerini UPS işçilerinin yazdıkları haberlerden de biliyoruz.

8 Temmuz günü patron yine Mahmutbey Aktarma Merkezi'ne işçi sokmak istedi. Direnişteki işçiler servislerin girişine müdahale ederek, tavırlarının net olduğunu gösterdi.

İşçilerin servisleri Aktarma Merkezi'ne almaması üzerine çevik kuvvet polisleri işçilere coplarla saldırmaya başladı. Saldırıya maruz kalan işçilerden bir kısmı yaralandı.

UPS işçileri saldırı sırasında "Ekmeğimize sahip çıkacağız", "Sendika hakkımız engellenemez", "UPS'ye sendika girecek başka yolu yok", "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganlarını attılar. UPS işçileri mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirttiler.

Saldırı sonrası TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz bir açıklama yaptı. Yılmaz açıklamasında "Yasalarımıza göre suç olmasına rağmen, işten çıkarılan üyelerimizin yerine dışardan farklı taşeronlara işçi olarak aksayan işlerini yürütmeye çalışıyorlar. Biz başından beri işverene çağrıda bulunuyoruz, işten çıkarmak da suçtur, çıkarılan işçilerin yerine işçi almak da suçtur" dedi ve mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirtti. □

DÖB'LÜ ÖĞRENCİLER UPS İŞÇİSİNİN YANINDA

UPS işçisi direnişinin 75. gününde, Devrimci Öğrenci Birliği olarak direnişi işçilere destek ziyaretine gittik. DÖB flamalarımız, "İşçiler Özgürleşmeden Öğrenciler Özgürleşemez", "UPS İşçisi Yalnız Değildir" pankartlarımız ve "İşçi Öğrenci El Ele Örgütlü Mücadeleye", "Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "UPS İşçisi Direnişin Simgesi" sloganlarımızla 2.Sanayideki UPS işçilerini karşıladık, işçiler de sloganlarımızı

katıldı.

Daha sonra işçilerle sohbete geçildi. DÖB'lü arkadaşımız "artık işçi sınıfı hareketinde buzun kırılıp yolun açıldığını, her işçi eyleminin geniş bir etki alanı yarattığını, UPS direnişinin de bu noktada olumlu bir etki yarattığını ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin mücadelenin her alanında işçilerle beraber iktidar hedefini gerçekliğe dönüştürmek için mücadele ettiğini" belirterek UPS direnişini selamladı. Daha sonra sözü TÜMTİS örgütlenme sorumlusu Cafer başkan aldı. Söze bizlere teşekkürle ve "sizleri burada görmek azmimizi artırıyor" diyerek başladı. Genel anlamda eylemin gidişini, etki alanının genişlediğini, 75. günkü işçilerle eylemin ilk başladığı günkü işçilerin arasında fark olduğunu artık olayları daha iyi değerlendirdiklerini ve artık bir sıçramanın kaçınılmaz olduğunu söyledi. İçerde çalışan işçilerin de artık eyleme uzak kalamadığını belirterek sloganlara katıldıklarını belirtti. Mücadelenin oraya da yayıldığını anlattı. Diğer işçilerle de sohbet ettikten sonra, sloganlar atılarak ziyarete son verildi.

İzmir / DÖB

EYLEMİMİZ HALA SÜRÜYOR!

02.07.2010 – Ankara

Tekel işçileri tekrar Ankara'da eylemdeler. Sabah saatlerinde çeşitli illerden Ankara'ya gelen yaklaşık 30 Tekel işçisi Türk-İş Binasını işgal etmek istedi.

İşçiler, 26 Mayıs'taki grevin zayıf geçmesi için çaba gösteren konfederasyonların tutumuna, Tekel sorununu görmezden gelen Türk-İş'e tepkilerini göstermek ve Kumlu ile yüz yüze görüşmek amacıyla bu eyleme giriştiklerini söylediler. İşçiler Tekel eylemlerinin ardından sıkı bir şekilde korunmaya başlanan Türk-İş binasına girdikten sonra bina içerisinde sürekli bekletilen çok sayıda sivil polis, işçilere oldukça sert bir şekilde saldırdı. Olanlar hakkında Tekel işçisi Metin Arslan şunları söyledi:

"İçerisi polis yığınağıydı. Sanki bir sendikaya değil de Emniyet binasına gelmiştik. İçeriye girdiğimizde tüm odalarda polisler vardı. Hemen müdahaleye başladılar. 5-6 işçi yaralandı, bayılanlar oldu. Demir bariyerleri bize fırlattılar, büyük demir kütblalarıyla darp uyguladılar."

Müdahalenin ardından bir kısmı dışarıya çıkartılan işçilerin diğer kısmı da bina içerisinde kaldı. İçeride kalanları polis darp etmeye devam ediyordu. Sonrasında Türk-İş binası önündeki işçilere tekrar saldıran polis, 8-10 kadar işçiyi gözaltına almak istedi. İşçilerin yoğun tepkisinin ardından alınan işçiler bırakıldılar. İşçilerden bazılarının gördüğü darptan dolayı vücudunda morluklar, ezilmeler ve şişmeler oluştu.

Sendika binası önüne çok sayıda özel tim ve çevik kuvvet sevk edildi. Polisler, binanın girişinin bulunduğu Bayındır Sokak tarafında kurdukları barikattan kimseyi geçirmiyor. Birçok çevik kuvvet ve özel tim otobüsleri de Mithatpaşa Caddesi'nde bekletiliyor. Barikatın birkaç metre ötesinde oturan işçiler, Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ile görüşmeden hiçbir yere gitmeyeceklerini söylüyorlar. Buldukları yerde sabahlayacaklarını belirten işçiler tüm emek örgütlerinden destek bekliyorlar.

Çeşitli şehirlerden Tekel işçileri yola çıkarak Ankara'ya geliyorlar.

Tekel işçileri sabahki sert müdahalenin ardından Türk-İş binası karşısında eylemlerine devam ediyor. Süregelen oturma eylemine, işçilerin kararlılığı yansıyor. Özellikle bugün gerçekleştirilen işgal eylemini Tek-Gıda İş'in sahiplenmemesi ve TEKEL işçilerini satması, bunun ardından Türk-İş yönetiminin bu açıklamaya dayanarak işçileri suçlu ilan edip tüm sorumluluğu Metin Aslan'a yıkmaları işçilerin kararlılığını perçinledi.

İşçiler bugün Ankara'da gerçekleştirilen 2 Temmuz mitingine temsili derecede katılım gösterdi. Miting alanına yürüyen katılımcıları pankartlarıyla selamlayan Tekel işçileri katılımcılardan büyük destek aldı. İşçiler miting alanına KESK pankartı önünde girdiler. Alanda miting sürerken eylem alanında işçileri Atık Kağıt İşçileri ziyaret etti. 2 Temmuz Mitingi sürerken TEKEL işçilerine Sakarya'daki destek büyüme devam ediyordu.

Miting alanında TEKEL işçileri adına Tokatlı bir TEKEL işçisi kitleye seslendi ve eylemlerinin Ankara'da süreceğini, geri dönmeyeceklerini söyledi ve eylemlerine destek istedi. Mitingin ardından alana

dönen TEKEL işçilerine Ankara'daki bazı demokratik kitle örgütleri destek ziyaretinde bulundu. İşçilerden yarın diğer illerdeki TEKEL işçilerinin de geleceği öğrenildi. Sakarya'da sabahlayacak olan işçilerin kararlı bekleyişi sürüyor.

TEKEL EYLEMDE KARARLI

2 Temmuz'daki saldırıdan sonra Türk-İş binasının hemen yanında oturma eylemine başlayan işçiler polisin çeşitli baskılarına rağmen eylemlerine devam ediyor.

İşçiler tüm gece buldukları yerden ayrılmadılar. Çeşitli illerden yola çıkan işçiler de Ankara'ya gelmeye başlıyorlar. Dün gün boyunca polisler bazı işçilerle konuşarak onları dağılmaları yönünde ikna etmeye çalışmıştı. Akşam saatlerinde de Tekel sürecinde işçilere destek olan civardaki büfe ve bar sahipleri buraların gece boyunca kapalı tutulması için polisler tarafından tehdit edildi.

Bugün işçiler bir basın açıklaması gerçekleştirecekler. Çeşitli emek örgütlerinden destekler bekleniyor. Kış boyunca soğukta yatan işçiler artık aşırı sıcaklarla mücadele etmek durumundalar. Önümüzdeki günlerde güneşten korunmak için çadır kurmayı düşünen Tekel işçileri polis baskısından dolayı şu an bunu gerçekleştiremiyorlar. İşçiler buldukları yerden polisin kendilerini çıkartamamaları ve mücadelenin yükseltilmesi için kitleliliğin sağlanmasını en önemli koşul olarak görüyorlar.

Mücadele Birliği/Ankara

TEKEL İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI

3 Temmuz 2010 Cumartesi Günü 16.00 sularında polis TEKEL işçilerinin eylemlerinin "yasal olmadığı" iddiasıyla işçilere saldırdı. Polis işçilere, eylemlerinin yasal olmadığını ve 10 dakika içerisinde Mithatpaşa Caddesi yönünde dağılmazlarsa müdahale edileceğini söyledi.

Bu sırada yüzlerce polis eylem alanına açılan tüm sokakları tuttu. Polis amirleri, polis kameramanlarına eylem alanında bulunan herkesin ayrıntılı şekilde çekiminin yapılmasını emretti. Eylem alanındaki herkesin etrafını sivil polisler ve kameralar sardı. Bu olayların ardından TEKEL işçileri Tek-Gıda İş binasına gitmek üzere Türk-İş yönünde dağıldı. Tuna Caddesi boyunca slogan atarak Sağlık Sokak'taki Tek-Gıda İş binasına yürüdüler.

Tek-Gıda İş binasına gelindiğinde binanın kapalı olduğunu gören işçilerin gerginliği yüzlerinden okunuyordu. Ancak Tek-Gıda İş yönetiminin TEKEL işçilerinin geldiğini öğrenir öğrenmez binayı terk ettiklerini ise, içeride açık unutulmuş televizyonlar ve güvenlik görevlilerinin içeri giremeyeceği kanıtliyordu. Tek-Gıda İş binasının önünde bir süre bekleyen işçiler, toplantı yapmak üzere bina önünü terk ettiler.

Mücadele Birliği/Ankara

KADIKÖY'DEN SİVAS'A UĞURLAMA

17 yıl önce Sivas'ta yakılarak katledilen 33 kişiyi anmak için 1 Temmuz Perşembe günü Kadıköy'de bir miting gerçekleştirildi. Bir çok kurumun ve siyasi çevrenin katıldığı mitingde, kitle saat 15:00'da Tepe Nautilus'un önünde toplandı ve saat 16:00'da Kadıköy İskele Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık Sivas'taki katliamın sorumlusunun devlet olduğu ve faşizme karşı mücadele edilmesine yönelik sloganlar atıldı, ajitasyon yapıldı. Bunun yanı sıra ise Madımak Oteli'nin müze olması, din derslerinin kaldırılması gibi talepler de dile getirildi. Çevredeki insanların ıslıklarla ve alkışlarla destek verildiği miting, 2 Temmuz günü Sivas'ta olacak olan katılımcıları uğurlamak için gerçekleştirildi.

Sivas'a gidecek olan kitle, Sivas'ta Madımak otelinin önünde olacak. Bu eyleme binlerce kişinin katılması bekleniyor. Binlerce kişi faşizme karşı kini ve öfkesi ile orada olacak ve katliamları unutmadığını unutturmadığını haykırarak.

Bugünkü mitinge Mücadele Birliği Platformu da katıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "Sivas'ın Katili Faşist Devlettir", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını attı.

Miting alanına girildikten sonra, mitingi organize eden kurumlar adına yapılan açıklamada ise şöyle denildi: "Onları 77 1 Mayıs'ında bizi kurşunlamalarından tanıyoruz, onları 1980 darbesinde bizleri asıp, binlerce insanı işkence tezgahlarından geçirmelerinden biliyoruz, cezaevlerinde yoldaşlarımızı katletmelerinden, yakmalarından hatırlıyoruz, onları faili 'meçhul' cinayetleri işlemelerinden, Kürt halkına yönelik her gün yeni bir saldırı ve katliamlarından biliyoruz, Hrant'ı sırtından alçakça vururken görüyoruz. Aynı onlar gibi bizim de kinimiz tarihten geliyor. Korkuyorlar ve korkularını gerçeğe çevireceğiz..."

... Önümüzde tek bir yol vardır.

Bizim yolumuz, tüm saldırı ve baskılara boyun eğmeden, kar-kış demeden onuru ve geleceği için direnen TEKEL işçilerinin yolu olmalıdır.

Bizim yolumuz, ısrarla, inatla, her türlü baskı ve teröre boyun eğmeden Taksim'in yolunu açanların yolu olmalıdır.

Bizim yolumuz, Şeyh Bedrettinlerin, Baba İshakların, Pir Sultanların yolu olmalıdır.

Bizim yolumuz, Denizlerin, Mahirlerin, İboların, Mazlum doğanların yolu olmalıdır..." denildi.

Miting daha sonra semah gösterisi ve söylenen türkülerin ardından sona erdi.

SİVAS'TA ONBİNLER FAŞİZME ÖFKE KUSTU

Alevi örgütlerinin çağrısıyla 2 Temmuz 2010 günü Sivas'ta bir araya gelen onbinler, 1993'te Sivas'ta katledilen 33 aydını andı.

Sivas girişinde otobüsler polis tarafından durdurularak içindekilere kimlik kontrolü yapıldı, bagajlar arandı. Sivas'ın merkezine yakın olan ve alevilerin yaşadığı Ali Baba Mahallesi'nde toplanan kitle, kortejlerini oluşturarak, Madımak Oteli'ne doğru yürüyüşe geçti.

Eylemde Alevi örgütleri, siyasi partiler ve devrimci örgütler yer aldılar. Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu yürüyüşte, "Bugün Sivas'ta Dün Maraş'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" pankartı açıldı ve sık sık "Bugün Sivas'ta Dün Maraş'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Aleviler Birleşin Devrim İçin Savaşın" sloganları atıldı.

Yürüyüş korteji boyunca, Madımak Oteli'nde katledilenlerin fotoğrafları taşındı. Madımak Oteline varıldığında ise çiçekler bırakıldı.

Ölenler için ilk önce saygı duruşunda bulunuldu. Ses aracının üzerinden konuşmalar yapıldı. Sivas Demokrasi Platformu adına SES Sivas Şube Başkanı Mustafa Çoban; Madımak'ın müze haline getirilmesi gerektiğini söylerken, gerçek sorumluların yargılanması talebini dile getirdi. Ardından Hüseyin Gülsüm, yaşamını yitiren aileleri adına konuştu. "Katliamın Alevileri sindirmek amacıyla yapıldığını ancak başarılı olamadığını" ifade etti. Gülsüm "Anmalar 70 kişiyle başlamıştı, şimdi yüz binler burada" dedi.

Konuşmalara Alevi örgütlerinin yöneticilerinin konuşmalarıyla sürdü. Eylem boyunca kitlenin canlılığı göze çarpıyordu. "Eğer taleplerimiz gerçekleşmese, gelecek yıla 1 milyon insanla burada olacağız", diyen konuşmacı, kitleye "gelecek yıl burada 1 milyon kişi gelecek miyiz" diye sorduğunda coşkuyla karşılandı. Eylem konuşmalarının ardından, kitle yavaş yavaş otobüslere doğru dağılmaya başladı.

TARİHSEL GİR

Geçtiğimiz hafta, son derece önemli, sarsıcı siyasi ve askeri sonuçlara yol açabilecek bir gelişme sermaye sınıfı cephesinde sessiz sedasız tartışmaya başlandı. Sermaye sınıfı ve devlet adına Tayyip Erdoğan'ın NATO'yu UKH'ne karşı savaşmak üzere Türkiye'ye çağırmasından söz ediyoruz. Üzerinden es geçilecek bir gelişme değil.

NATO, bu davete uysun ya da uymasın, bunun Türk hükümeti, Türk devleti adına yapılmış olması bile, bize, devrimin olgunluk derecesi hakkında ve bu olgunluk karşısında sermaye sınıfının neleri göze alacağı konusunda son derece öğretici, açıklayıcı bilgiler veriyor.

Benzer tarihsel olaylardan marksist öğretinin çıkardığı teorik sonuçlar şimdi Türkiye ve Kürdistan devriminin, iki ülke proletaryasının karşısına pratik mesele olarak çıkıyor. Bir ülkenin burjuvazisi, her şeyini yitireceği bir toplumsal devrime razı olmaksızın ülkesinin bir başka burjuva ordu tarafından işgalini yüz kez daha tercih edilir bir durum olarak kabul eder.

Paris'in kahraman Komünçülerine karşı Fransız burjuvazisinin Paris'i kuşatan Prusya ordusuyla işbirliği yapması durumuna benzer –tıpa tıp aynı olmasa da– bir durumla karşı karşıya bulunuyoruz. ABD ve NATO'nun –aslında ikisi aynı anlama gelir– henüz bu çağrıya pratik olarak uyup askerlerini göndermemiş olması, devlet ve hükümetin “kendi” topraklarının işgali için yabancı güçleri çağırdıkları, toplumsal devrime karşı, işgal güçleriyle işbirliğine hazır oldukları gerçeğini değiştirmiyor.

Çaresizlikte Çare Arayışı

Öncelikle şunun altını çizelim: Hiçbir ülkenin sermaye sınıfı, çok yaşamsal gerekçeler olmadan başka bir devletin ya da gücün askerlerini kendi topraklarını işgal etmek üzere davet etmez. Sermaye sınıfı, böyle bir çağrıyı ancak kendini gerçek bir tehlike, her şeyi yitirme tehlikesiyle karşı karşıya hissettiği ve bu tehlikeyi kendi olanaklarıyla bertaraf etme olanağının olmadığına kesin kanaat getirdiği durumlarda yapar.

Sermaye sınıfı adına hükümet ve devletin

artık bu noktada oldukları anlaşılıyor. Devlet ve hükümet, NATO'yu “kendi” topraklarına çağırarak hem toplumsal devrimin ciddi bir tehlike noktasına geldiğini, hem de devrimi kendi olanaklarıyla yenemeyeceklerini itiraf etmiş oldular. Sermaye sınıfının politik temsilcilerini bu adımı atmaya iten birçok neden var. Kürt halkının bir türlü durdurulamayan, çoğu yerde ayaklanma düzeyine gelen devrimci kitle eylemleri, son iki ayda gerillanın büyük hız kazanan askeri faaliyetleri ve devlete ağır kayıplar verdiren eylemleri, en son Türkiye'de işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin hız kazanan devrimci kitle eylemleri bu nedenlerin başında geliyor.

Burada tüm bu gelişmeler kadar önemli bir başka noktaya, Kürt halkındaki bilinç ve özgüven sıçramasına dikkat çekmek gerekir. Evet, Kürt halkı hem bilinç hem de özgüven açısından “eski” Kürt halkı olmadığını, geçmiş kölelik koşullarına bir daha asla dönmeyeceğini, özgürlük hakkını elde etmeden ayaklanma durumuna son vermeyeceğini, kolay kolay da aldatılmayacağını her vesileyle ortaya koyuyor.

Gerillanın ağır kayıplar verdiren eylemleri yanı sıra, Kürt halkının “Demokratik Özerklik” ilanına hazırlandığı haberleri sermaye sınıfının uykularını kaçırarak en önemli gelişmedir. Çünkü “demokratik özerklik”in doğruluğu yanlışlığı bir yana, sermaye sınıfı bunda “ayrılma”nın kendisini ve Kürt halkının meydan okumasını görüyor. Kürt halkı ise bunda kurtuluş yolunda güçlü bir adım, kölelik zincirinde ciddi bir kırılma görüyor.

Peki, sermaye sınıfı adına devlet, hükümet, ordu bu meydan okumaya karşı ne yapabiliyor? Hiçbir şey yapamıyor. Yapabildiği tek şey, gerillanın bastığı karakollara politikacılarını gönderip cesaret gösterisi yapmak; askeri tabirle söylersek “bayrak göstermek.” Ama nerde? Zaten ilhak etmiş olduğu, dolayısıyla “kendinin” saydığı topraklarda.

Devlet ve hükümet, bugüne kadar Kürt halkının özgürlük savaşını yenilgiye uğratmak için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Sayısız katliamlar, göç ettirmeler, köy yakmalar, büyük askeri operasyonlar, on binlerce kişinin tutuklanması, acımasız devlet terörü gibi akla

Devlet ve hükümet, bugüne kadar Kürt halkının özgürlük savaşını yenilgiye uğratmak için elinden gelen her şeyi yapmıştır. Sayısız katliamlar, göç ettirmeler, köy yakmalar, büyük askeri operasyonlar, on binlerce kişinin tutuklanması, acımasız devlet terörü gibi akla gelebilecek tüm baskı, şiddet, zor yöntemlerine başvurmuştur. Ama tüm bunların yol açtığı tek sonuç, Kürt halkının hem kitle katılımı hem de sayı bakımından artan devrimci kitle eylemleri; Kürt halkının bilinç ve özgüvenindeki müthiş sıçrama, gerillanın nitelik ve nicelik bakımından askeri kapasitesinin artması oldu.

İŞİTİM ZAMANI!

gelebilecek tüm baskı, şiddet, zor yöntemlerine başvurmuştur. Ama tüm bunların yol açtığı tek sonuç, Kürt halkının hem kitle katılımı hem de sayı bakımından artan devrimci kitle eylemleri; Kürt halkının bilinç ve özgüvenindeki müthiş sıçrama, gerillanın nitelik ve nicelik bakımından askeri kapasitesinin artması oldu.

Son MGK bildirisi, devlet ve hükümetin bu gelişmeler karşısında artık çaresiz kaldığının itiraf belgesi oldu. Artık “kendi” olanaklarıyla daha ileri gidemeyeceğini kabul etmiştir. NATO’nun işgal için bizzat hükümet tarafından çağırılması işte bu süreç ve koşullar üstüne gelmiştir.

Devrim ve Sosyal Şovenizm

Ancak sermaye sınıfının önündeki tablonun tamamı yukarıda ortaya koyduklarımızdan ibaret değil. Yukarıdaki somut olgular esas olarak Kürdistan tarafına ait. Bunun bir de Türkiye tarafı ortaya konmalı. Pe ki, Türkiye tarafına baktığımızda ne görüyoruz? En başta göze çarpan olgu, işçi sınıfı eylemlerindeki büyük artıştır. Tekel işçilerinin sarsıcı eylemi ve onu takip eden sayısız, irili ufaklı işçi eylemi, diğer emekçi sınıfların devrimci kitle eylemlerindeki artış, Newroz ve 1 Mayıs kutlamalarında ortaya çıkan öfke patlaması tablonun diğer yanını oluşturuyor.

Bütün bunlar bize neyi gösteriyor? Devrimin ileri derecede olgunlaştığını ve sermaye sınıfı için gerçek, somut, elle tutulur bir tehlikeye dönüştüğünü. Altı çizilmesi gereken birinci nokta budur. İkincisi, sermaye sınıfının bu toplumsal devrim tehlikesini kendi başına ve kendi olanaklarıyla savuşturamayacağını anladığını gösteriyor. NATO’nun hükümet tarafından, güya PKK’ye karşı, ama gerçekte tüm devrim güçlerine karşı askeri mücadeleye çağırılmasının başka hiçbir anlamı olamaz. Üçüncüsü, Leninist Partinin uzun zamandır işaret ettiği olguyu, devrimin güncel, pratik bir sorun haline geldiğini gösteriyor.

Sermaye sınıfının egemenliğine dayalı

Hükümetin NATO’yu, işgal pahasına çağırması sermaye sınıfının ne denli zor durumda olduğunu, devrime karşı nasıl bir işbirliğine hazır olduğunu göstermekle kalmadı ama emekçi sınıfları ve Kürt halkını yalnızca “anti-empyralist” bir mücadeleye karşı mücadeleye çağırmanın ne kadar yanlış olduğunu da gösterdi.

bir toplumda devrim güncel ve pratik politika sorunu haline gelmişse bir siyasal hareketin devrim ve iktidar hedefini ikinci plana itmesi; bunun yerine hak ve özgürlüklerden oluşan ikincil sorunları emekçi sınıfların önüne koyması onun “kendi” burjuvazisinin yanında yer aldığı anlamına gelir. Sömürücü egemen sınıfa en zor anında yardım elini uzatmak, alınaya hayat öpücüğü kondurmak başka ne anlama gelir ki?

Sosyal reformist partiler, oportünistler, küçük burjuva aydınlar Kürdistan’da yükselen savaşın içinde bir devrimi değil de, sadece dökülen kan ve gözyaşını görerek; gerilladan silahlarını bırakmasını, ateşkes ilan etmesini, Kürt halkından ayaklanma durumuna son vermesini isteyerek işte bu alçakça rolü oynuyorlar.

Tam da bu sırada Kürdistan burjuvaları, UKH’den tek taraflı da olsa “ateşkes” ilan etmesini isteyerek sosyal reformistlerin, oportünistlerin, küçük burjuva aydınların aslında kimlerin dilinden konuştuklarını farkında olmadan ortaya koymuşlardır. TÜSİAD’ın “silahlar susmalı” açıklaması da EMEP’inden ÖDP’sine kadar bütün sosyal reformistlerin kimlerle aynı safta olduklarını çarpıcı şekilde ortaya koydu.

Elbette savaş, acı demektir, kan ve gözyaşı demektir ve komünistler hiçbir zaman durduk yere savaştan yana olmazlar. Ama hangi sosyal reformist ya da oportünist, zaten büyük acılar içinde yaşayan Kürt halkının

sermaye egemenliğine karşı sert bir savaşa girişmeden, böyle bir savaşı göze almadan kurtuluş yüzü görebileceğini öne sürebilir! Kürt halkından ve gerilladan savaşa son vermesini istemek, kölelik koşullarının devamını istemekle eş anlamlıdır. Bugün bunu istemek sermaye sınıfına ve faşist devlete çok muhtaç oldukları yardım elini uzatmak demektir.

Hükümetin NATO’yu, işgal pahasına çağırması sermaye sınıfının ne denli zor durumda olduğunu, devrime karşı nasıl bir işbirliğine hazır olduğunu göstermekle kalmadı ama emekçi sınıfları ve Kürt halkını yalnızca “anti-empyralist” bir mücadeleye karşı mücadeleye çağırmanın ne kadar yanlış olduğunu da gösterdi.

Bu çağrıyla salt “anti-empyralist” mücadeleye anlayışı bir kez daha çökmüştür. Bu çağrıyla pratikte görüldü ki, esas olarak sermaye egemenliğini, tekelleri kapitalist sistemi hedef almak gerekiyor.

Leninist Parti, Kürt halkını ve emekçi sınıfları ortaya çıkan koşullardan sermaye sınıfının egemenliğini devirmek için yararlanmaya çağırıyor. Hükümet NATO’yu çağırarak Kürt halkına ve emekçi sınıflara karşı devletin ve sermaye sınıfının ne büyük suçlar işlemeye hazır olduğunu göstermiştir. Ama aynı çağrı, devletin ve sermaye sınıfının halkların devrim mücadelesi karşısında ne kadar çaresiz, güçsüz, güçlkle ayakta durduğunu da gösterdi.

Bu koşullarda Kürt halkı ve emekçi sınıflar ya ileri atılarak iktidarın fethi için cesurca tarihsel girişimlerde bulunacaklar ya da “barış”, “siyasal çözüm” gibi safsatalarla oyalanarak zaferin avuçlarının içinden yitip gitmesine göz yumacaklar.

Şunu biliyoruz: Kürt halkı ve emekçi sınıfların harekete geçmeleri, eylemlerini ayaklanma düzeyine vardırılmaları sosyal reformist partilerin, küçük burjuva aydınların, Kürdistan burjuvalarının çağrısıyla olmadı; onların çağrılarıyla da ne eylemlerinden ne de hedeflerinden vazgeçecekler. □

SİVAS'IN KATİLİ FAŞİST DEVLETTİR

2 Temmuz Sivas katliamının yıl dönümü için Sarıgazi'de öncelikle hazırlıklara başladık. Bir çok yere, caddelere sokaklara afişlerimizi yaparak çıktık yola. 27 Haziran günü Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde düzenlenen tiyatro etkinliği ile birlikte sokak sokak, mahalle mahalle kahve kahve 2 Temmuz yürüyüşüne tüm halkımızı davet eden ajitasyon çalışmaları yaptık. Dolaştığımız sokaklarda bildiriler dağıttık. Yürüyüşün çıkışlarını alarak esnaflara ve iş hanlarına yaptık. Dergi dağıtımlarımız sırasında evlerdeki insanlara tek tek 2 Temmuz Cuma günü akşam saat 20:00'da yapılacak yürüğe davet ettik.

2 Temmuz günü geldiğinde ise bir gün önce Kadıköy'de yapılan uğurlama mitinginin verdiği coşkuyla sabahın erken saatlerinde çalışmalarımıza daha da yoğunlaştırdık. Çevremizdeki herkesi yürüyüşe katılması ve çevresindekileri de katması konusunda ikna ettik. Bu yürüyüşün Sarıgazi için neden önemli olduğunu dosta da düşmana da Sarıgazi'nin ne olduğunu göstermek gerektiğini anlattık.

2 Temmuz günü yürüyüşten önce Sarıgazi merkezine "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız \ Mücadele Birliği Platformu" imzalı pankartımızı asarak yürüyüş saatini bildiren Mücadele Birliği imzalı bildirilerimizi ajitasyonlarla dağıttık. Sokak aralarında ajitasyonlar yapıldı birçok insan alkışlarla ajitasyonlara destek verdi. Sarıgazi'de Mücadele Birliği okulları olarak gün içinde sokaklarda ve caddelerde ajitasyonlar yapıp bildiri dağıtarak akşam yapılacak olan yürüyüşe çağrı yaptık: "İşçiler, emekçiler, Türkiye tarihi katliamlarla doludur. Dersim, Çorum, Maraş, Sivas, 19 Aralık katliamlarında sayısız insanımız öldürüldü. Bugün saat 20.00'de Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanarak yapacağımız yürüyüşe, hepimizi, Mücadele Birliği saflarına, yani Denizlerin yoldaşlarının saflarına bekliyoruz". Çağrı etki buluyordu. Camlardan bakanlar ya da yoldan geri dönen insanlar soruyordu, "neredeydi?", "saat kaçtıydı?", "geleceğiz tabii". Ve çağrılar sürüyordu.

Artık akşam yürüyüş saati yaklaşıyordu. Biz de akşam saatlerinde yürüyüşün yapılacağı Demokrasi Caddesi'nin sonundaki Vatan İlköğretim Okulu önündeki yerimizi aldık. Öncelikle Grup Emeğe Ezgi yürüşe katılan kitleye 2 Temmuz Sivas katliamı ile ilgili türküler söylediler. Sarıgazi halkının yoğun ilgisini çeken dinletin ardından yürüyüş saati gelmişti ve sloganlarımızı en gür sesimizle haykırıyorduk. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Sivas'ın Katili Faşist Devlettir", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Türküler Yanmaz Pir Sultanlar Ölmez", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Dersim - Unutmadık, Maraş - Unutmadık, Çorum - Unutmadık, Sivas - Unutmadık Çözüm Faşizme Karşı Savaş", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla ve yapılan ajitasyonlarla yürüş başlamıştı.

Daha yürüyüş başladığı anda Mücadele Birliği'nin kortejinin kalabalıklığı dikkat çekiyordu. Ancak yürüyüş başladıktan 5-10 dakika sonra 300'ü bulan kortejimize hala katılımlar sürüyor ve bayrak önlük isteniyordu. Ancak elimizde artık Deniz önlüğü ve bayrağı kalmamıştı. Kortejimize kucağındaki bebeğiyle, çocuklarıyla, akrabalarıyla katılanlar çoktu. Haftalardır yaptığımız çalışmalar sonuçlarını veriyor ve cadde üzerinde bizim korteje katılmak için insanlar bizim geçmemizi bekliyorlardı. Yoğun bir ilgi ve destek bulduk. Tabii bunda sürecin devrimci ruh halini de görme-

mek imkansızdı. Kortejimizin en önünde genç yoldaşlarımızdan biri Sivas'ta katledilenlerin adlarından oluşan alev alev bir elbise yanındaki ise elinde bağlamayla başı çekiyor ve izleyenlerin ilgisini çekiyorlardı. Tüm Sarıgazi halkı alkışlarla yürüyen grupları destekliyor, insanlar birbirlerini yürüyüşe katmak için yarışıyor. İnanılmaz canlı ve adeta yaşananları yüreğinde hisseden bir kitle vardı.

Demokrasi Caddesi üzerindeki kaymakamlık binası önünde dizili polisler dönen yoldaşımız şu ajitasyonu yaptı: "Sivas'ta aydınlarımız sanatçılarımız, insanlarımız saatlerce yakılırken Madımak Otel'i'nin önünde sadece bir avuç asker vardı. Ama bakın bugün buraya yüzlercesini yığmışlar" dedi. Bizim kortejimiz ve çevredeki öfkeli halk orada bekleyen polisleri yuhalamaya, ısıklamaya ve "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganını tüm gücüyle atmaya başlayarak bu katliamın sorumlularını bildiğini gösterdi.

Yürüyüş Demokrasi Caddesi'nin bitiminden, Meydan'dan Festival alanına yani yürüyüşün son bulacağı Nazım Hikmet Parkı'na girdi. Bizler Mücadele Birliği olarak festival alanına sloganlarımızla girerek eylemimizi bitirdik. Yürüyüşün bitiminde gençlerin yardımıyla yüzlerce bayrak ve önlük düzenli disiplinli bir şekilde toplandı. Çocuklarıyla birlikte eyleme gelenler toplanmamızda bize yardım eden çocuklarına "aferin işte böyle yardım et, bu senin ilk devrimci görevin" şeklinde telkinlerde bulundu. Yürüyüşe katılanları Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi önünde düzenleyeceğimiz anma etkinliğine davet ettik.

Sanat merkezimizin önüne gelerek sloganlarla Emeğe Ezgi'nin türküleriyle sokağımızı canlandırdık. Sokakta oturanlar bize soğuk su vb. yollarken herkes balkonlara dökülmüştü parçalara oradan eşlik edenler alkışlayanlar en az sokakta oturanlar kadar çoktu. Etkinliğimiz Çav Bella ve Söz Veriyoruz Marşlarıyla son buldu.

ANKARA'DA SİVAS ANMASI

1 Temmuz Perşembe akşamı çeşitli siyasi örgütler Sivas Katliamı ile ilgili bir yürüyüş ve etkinlik düzenledi. 18:00 sularında Tekmezar Parkı'nda toplanan kitle yolu trafiğe kapatarak buradan Tuzluçayır Meydanı'na yürüdü.

Mücadele Birliği Platformu'nun da destek verdiği eylemde "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganları atıldı. Yürüyüş esnasında birçok kişi evlerinin balkonlarından sloganlarla kitleyi selamladı.

Tuzluçayır Meydanı'na gelindiğinde saygı duruşundan sonra basın metni okundu. Sivas Katliamı'nın planlı bir devlet katliamı olduğunun ifade edildiği metinde, bu topraklarda katliamların güncel bir nitelik taşıdığına, Dersim, Maraş, Çorum, Malatya, Sivas, Gazi ve Buca, Diyarbakır, Ulucanlar ve 19 Aralık'ta cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırı ve katliamların da bunu açıkça gözler önüne serdiğine, hiçbir düzen partisinin Alevilerin yanında olamayacağına ve faşist düzen devam ettiği sürece bu tür katliamların da devam edeceğine özellikle vurgu yapıldı. Semah gösterisinin ardından eylem sona erdi.

Mücadele Birliği/Ankara

SİVAS'I UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

“Geldiler iğrenç yüzleri ile / Elllerinde karanlığın ateşi vardı... / Tanıdıkları yüzleri, tanıyorduk onları / Dersim’den, Malatya’dan, Maraş’tan, Çorum’dan, / Ve bugün Sivas’tan. / Tanıyorduk ağızlarından çıkan kan kokulu sözleri. / Geldiler ve yaktılar 33 canı / Yaktılar umudun 33 neferini / Toprağa düşse de canlarımız / Binlerle filiz olup gelecekler / Zulmün ateşini söndürüp / İsyân ateşini yakmak için gelecekler.”

Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi

Sivas’ta Madımak Oteli’nde 1993 yılında asker ve polislerin gözü önünde dinci-gerici faşistler tarafından ilerici-demokrat 33 insan yakılarak katledilmişti. Her sene 2 Temmuz’da Sivas katliamını protesto için merkezi alanlarda ve mahallelerde yapılan eylemler ve etkinlikler, bu sene de yapıldı. Alevi-Yol Derneği tarafından örgütlenen eylem ve etkinlikler, 2 Temmuz akşamı Güzeltepe’de, 3 Temmuz Egekent 2 Emek-bir sitesinde ve 4 Temmuz’da Menemen-Asarlık bölgesinde gerçekleştirildi.

Güzeltepe

Güzeltepe’de Sivas Katliamını protesto etmek amacıyla gerçekleştirilen eyleme Müca-

dele Birliği Platformu olarak katıldık. Eyleme Saat 20.00’de Uğur Mumcu Parkı’nda toplanarak başladı. Saat 21.00’e doğru meşalelerle ve Sivas Katliamında ölümsüzleşenlerin fotoğraflarıyla yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında “Unutmadık Unutturmayacağız” yazılı ve ölümsüzleşenlerin fotoğraflarının yer aldığı bir pankart taşındı. “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Tek Yol Faşizme Karşı Savaşta”, “Sivas’ı Unutma Unutturma”, “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganları atıldı ve konuşmalar yapıldı. Bir sokağın önüne gelindiğinde bir süre beklenip Sivas Katliamı’yla ilgili konuşmalar yapıldı ve o sokak 2 Temmuz Sokağı olarak ilan edildi. Yürüyüş mahalle halkının alkışları ve yürüyüşe katılımlarıyla Alevi Yol Derneği’nin önüne kadar sürdü. Derneğin önüne gelindiğinde semah gösterisi, müzik dinletisi ve konuşmalar yapıldı. Ardından eylem sona erdi.

Menemen ve Egekent2

3 Temmuz saat 17.00’de Menemen merkezde yapılan basın açıklamasında yürüyüş sırasında polisler tarafından slogan atılmasına izin verilmedi. Alkışlar ve ışıklarla yürüyen kitle yine de “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek” slo-

ganını attı. Mücadele birliği olarak “Dün Maraş’ta, Bugün Sivas’ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta”, “Sivas’ı Unutmadık Unutturmayacağız” dövizleriyle katıldık. Basın açıklamasının yapılacağı yere gelindiğinde kısa bir konuşma ardından basın metni okunmaya başlandı. Metin sonunda Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi’nden bir arkadaş kısa bir tiyatro gösterisi sergiledi.

Basın açıklaması bittikten sonra akşam saat 20.30’da yapılacak olan etkinlik alanına Egekent2’ye doğru yola çıktık. Etkinliğe Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi de “Bir Uyanıştır Sivas” oyunu ile destek sundu. Etkinlik açılış konuşması ve saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sonrası Alevi-Yol Derneği’nin bağlama kursiyerleri müzik dinletisi sundu. İzmir Alevi-Yol Genel Başkan yardımcısı 2 Temmuz Sivas Katliamı ile ilgili bir konuşma yaptı ve sonrasında Alevi deyişlerine geçildi. Alevi deyişlerinin ardından Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi hazırladığı oyununu kitleye sergiledi. “Bir Uyanıştır Sivas” oyunu sırasında birçok kişi göz yaşlarına hâkim olamadı, bitiminde de oyun herkes tarafından ayakta alkışlandı. Daha sonra dernek başkanı Malik Yüksekol, günün anlamına uygun türkülerini ile çıktı sahneye ve etkinlik Semah grubu ile son buldu.

Menemen-Asarlık

4 Temmuz Menemen-Asarlık Alevi-Yol Derneği’nin etkinliği de saat 20.00’de türkülerle başladı. Kitlenin gelmesi ile birlikte ölümsüzleşenler adına saygı duruşuna geçildi ve açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşması sonrasında Semah grubu yer aldı. Sonrasında yine türkülerle devam eden etkinlikte “Günlerden Sivas” tiyatro oyunu sergilendi. Anma etkinliği yine türkülerle sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

TÜRKÜLER YANMAZ

4 Temmuz Pazar günü Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Sivas Katliamı’nda ölenler için Kırkayak Parkı’nda anma etkinliği düzenledi. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Anma Etkinliğine destek verdik.

33 Aydın ve Sanatçının resimlerinden oluşan pankart ve bayraklarımızla Öğretmenevi’nin önünden “Dün Maraş’ta Bugün Sivas’ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta”, “Türküler Yanmaz Pir Sultanlar Ölmez”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Aleviler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganlarıyla Kırkayak Parkı’na kadar yürüyüş yaptık.

Kırkayak Parkı’nda saat 17.30’da başlayan etkinlik, dernek başkanı Yusuf Turunç’un yaptığı bir konuşma ile başladı.

Konuşmanın ardından Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’nin müzik grubu sahne olarak deyişlerini seslendirdi. Müzik dinletisinin ardından etkinlik katılımcılara teşekkür edilerek sona erdi.

Mücadele Birliği/Antep

167. Sayı / 14 - 28 Temmuz 2010

“EMEK İNSANI ONURLU VE DÜRÜST KILIYOR”

Sarıgazi semtinde, UPS işçilerinin direnişlerine destek vermek amacıyla yaptığımız çalışmalar sırasında, bazı işçi ve emekçilerle onların yaşamlarına, sorunlarına ilişkin sohbetler de yaptık. Sohbet ettiğimiz tekstil işçilerinden Özgür ve Savaş'la yaptığımız söyleşiyi aktarıyoruz.

Savaş: 28 yaşında tekstil işçiyim. 11 yaşında tekstilde çalışmaya başladım. İlkokul mezunuyum. Bingöllüyüm. Kürt olduğum için İstanbul'a geldiğimde Türkçe bilmiyordum. Hem çalışmak zorundaydım. İstanbul'a geldiğimde 6 yaşındaydım ama Türkçe bilmediğim için okula devam edemedim. İlk işe girdiğimde çok çekimserdim. Boyum paskara (ütü masası) yetişmiyordu. Ağır da bir alet. Uykulu çalıştığım zamanlar çok oldu. Camdan, çocukların ayaklarını görüyorduk, onları görüp dışarıda oynayamamak, bodrum katında toz içinde zor nefes alarak çalışmak çok zordu.

Özgür: 23 yaşındayım ve tekstil işçisiyim. 14 yaşında çalışmaya başladım. Kuryede, inşaatta çalıştım, garsonluk yaptım, ne iş bulabildimse çalıştım. Tokatlıyım. Ortaokulu bitirdikten sonra maddi imkanlarım olmadığı için okuyamadım. Biz yedi kardeşiz. Köydeyken 12 yaşında çalışırdım, orak biçmeye giderdim. İstanbul'da 14 yaşında tekstilde işaret kısmında (gömlüklerde ilik düğme yerleri için) çalışmaya başladım. Köyden geldiğim için içimde hep garip bir his olurdu. Çekingendim, insanların farklı yaklaşımları oluyor. Ütude çalışan büyüklere özenirdim. Sonra ben de ütüye geçtim. Patron bir arkadaşına “Buna ütüyu hızlı yapmayı öğret sana 100 TL vereyim” dedi. Bende de hırs vardı çabuk öğrendim. Ama patronla anlaşmıştık 200 TL alacaktım. İşi öğrendikten sonra 120 TL verince ben de işten ayrıldım.

Savaş: 17 yıllık çalışma yaşamımda 4 veya 5 ay dışında sigortam yok. Hasta olduğumuzda doktora gönderiyorlar, çoğu zaman maaşımızdan kesinti yapılıyor. Patron insaflıysa ödüyor. Ama genel olarak sağlık güvencemiz yok. Tekstilde çalıştığımız için emekli olma, tazminat alma gibi bir hayalim de yok. 40 yaşından sonra zaten beni işe de almazlar...

Sabah 08.30, akşam 21.30 arasında 10 saatten fazla çalışıyoruz. Mesailerle birlikte elimize ancak 900 TL geçiyor. Geleceğe dönük hiç bir umudum yok. Makine başında hayal kuruyoruz bazen, hepsi bu kadar. Kaderci de değilim. Çok çalıştırıyorlar, kitap okumak için halim kalmıyor. Zihnim bitmiş oluyor. Evde TV tek sosyal hayatımız olmuş. TV dizileri zenginlerin o yoz kültürü dışında bir şey vermiyor. Kar-

deşlerim de dahil ailece tekstil işçisiyiz. Tek eğlencemiz TV izlemek, işten döndüğümüzde fikir üretecek, başka şeylerle ilgilenebilecek hal kalmıyor ki bizde...

Bazen bana soruyorlar “Neden işyerinde böyle böyle yapmıyorsun?” Ben ortamda bir sürü kaderci arabesk dinleyen arkadaşlar görüyorum. Kimisi kendini doğrular, makinenin bir parçası gibi çalıştırılan, aptallaştırılan bireyler yaratılıyor. Biz boş değiliz ama bizi de çürütüyorlar, boşaltıyorlar.

Örgütlü arkadaşlardan isteğim, iş yaşamımızın koşullarının iyileştirilmesi değil, benim derdim işçilerin geliştirilmesi. Çünkü onlar gelişirlerse koşulları onlar değiştirirler. İşten atılma korkusu daha çok evli işçilerde var. Aile babası, sorumlulukları vardır ve kendince haklıdır da. Bizim işyerinde 15 dakika çay molası var. Zaten 5 dakikası çay almak için sırada beklemekle geçiyor. 5 dakikada da bir sigarayı ancak içiyoruz. 15 dakikamız hiç dinlenmeden bitiveriyor.

Özgür: 9 yıldır çalışıyorum, toplasam 2 ay bile sigortam yoktur. Hasta olduğumuzda kendimiz karşılıyorz masraflarımızı. Sabah işe giderken 08.30'da başlayacağız ama kaçta çıkacağız, mesai olur mu, sabahlar mıyız diye düşünerek gidiyoruz. Çünkü hayır deme şansımız yok. Sabah 08.30'da başlıyoruz, akşam da genelde 22.00-23.00 oluyor çıkışımız. Sosyal hiçbir faaliyetimiz yok. Gece bir yere gitmek zaten mümkün değil. Bir keresinde hastalandım. Suyun içine limon sıkıp içiyordum. Ütünün başında ölüyorum, ayakta duramaz hale gelince patrone izin istemeye gittim. Sekreter “Bekle, patron depoya gitti” dedi 15 dakikalık çay molam patronun kapısında bekleyerek geçti. Bir cevap alamadım, işimin başına döndüm Ertesi gün tekrar yemek molasında gittim, yine yanıt gelmedi. Tekrar gittim patronun odasına. Sekreter “Yine izin için mi geldin?” diye sorunca “Yok, çıkışımı vermeye geldim” dedim. Patron ancak çıkışımı isteyince görüştü. “Neden çıkıyorsun?” dedi. “Bu şartlarda çalışmıyorum” dedim. Ama çıkışımı vermekle olmuyor ki, 15 gün sonra ancak çıkabiliyorsun. Mecburen 15 gün daha çalıştım, paramı alabilmek için. Bana resmen köpek muamelesi yaptılar. 3 kere izin istemeye gittim görüşmediler, cevap bile vermediler. Çıkışımı istedikten sonra eski tempomda çalışmadım, yavaşlattım işi. Ustabaşı üçüncü gün geldi benimle konuştu niye yavaş çalışıyorum diye. Ben de “artık böyle gerekiyor” dedim. Ertesi gün çıkardılar beni işten.

Aylık olarak ortalama 700-730 lira alıyorum. 500 TL'sini bakkala borca veriyorum. 250 TL ev kirası veriyorum. Hiçbir sosyal yaşa-

mım yok. Zaten bekar evi-işçi evi. Birini seversem arabesk parçalar dinleyip avunacağım. Çünkü gezip dolaşacağım kadar param yok. Ben halk müziği dinliyorum. Üniversiteye, konservatuvara gitme düşüncelerim vardı. Ama bu çalışmayla imkansız. 5 dakika lavaboya gidişimi hesaplayan adamlardan nasıl izin alıp da bir saat bağlama kursuna gidebilirim ki? Geleceğe dair tek düşüncem var şimdilik. Günlükçü olarak çalışmak istemiyorum. Bu şartlarda çalışırsam hiçbir şeyle ilgilenemem. Ama ben şirle uğraşmak, bağlama çalmayı öğrenmek istiyorum.

Bir çay paydosunda bile millet koşarak gidiyor. Herkes maçı, kupayı vs. konuşuyor, yine ütünün başına geçiyor. Bazen ben bazı şeylere çağırıyorum. Mesela 1 Mayıs'a gelin diyorum. "Git Allah aşkına kafanı gözünü mü kırdıracağını" diyorlar ancak 1-2 kişi bana katılıyor. Genelde tekstilde kız erkek bir arada olduğumuzdan aşık olanlar çoktur. Radyodaki istek programlarından birbirleri için parça isterler. Olur da araları bozulursa, ilişkileri iyi gitmezse erkeklerden maskasla kolunu kesenler oluyor.

Savaş: Çalışmak insanın doğasında var. Emek insanı onurlu ve dürüst kılıyor. Ama hiç çalışmayan insanlar lüks içinde yaşıyor. Beni süründürüp kendileri çocuklarını yurt dışında okutuyorlar. Varoşlarda tek bir şey var, uyuşturucu... İnsanlar düşünmesin, sorgulamasın. Ben 7-8 sene kullandım, çok uğraştım ama sonunda kurtuldum. Sarıgazi'de oturuyorum. Örgütlü yaşamak gerektiğini biliyorum. Yaşadığım çevrede devinciler var. Onların mücadeleyi ne için verdiğini anlamaya başladım. Bu devrimci insanlar benim ne için yaşadığımı sorgulamama sebep oldular. Ben onlarla tanışmadan önce uyuşturucu kullanıyordum, kulüplere gidiyordum. Ama şimdi bilincimi kullanıyorum. Ben de sınıf bilinci uyandı, duvar yazılamaları beni çok etkiledi.

Çürümenin her türüsü var. İnsanlar hiç böyle yoz yaşamak isterler mi? Ama bu tempoyla çalışmak insanı başka şeylere kötü alışkanlıklara sürüklüyor. Sistem böyle yönleri kaymamızı istiyor. Gençler böylece sınıf bilincinden uzak tutuluyor. Toplum bilinçlenirse, işçiler bilinçlenirse ortak kararlar alıp, örgütlenirse eyleme geçer diye bizim düşünmemizi engellemek istiyor. İnsanlar yaşamak istedikleri hayata kavuşamayınca umutsuzluğa, düşüyor, uyuşturucuya, alkole alışıyor. Ama bizim umutsuzluğa düşmememiz gerekir.

Ama çalıştığımız yerlerde, koşullar çok zor. Birisi senden bir şey isteyecek olsa "lan" diye sesleniyor. Biz bambaşka bir iş ortamı hayal ediyoruz. Örneğin sabah 08.30'da işe başlamışsak akşam 17.00'de bitmeli. Sosyal güvencesi olmalı, sağlık güvencesi olmalı, normal ihtiyaçlarını karşılayabilmeliyiz. Tiyatroya, sinemaya gidebilmeli, ortak sosyal faaliyetlere katılabilmeliyiz. Kitap okuyabilmeli, onlar üzerine konuşup tartışabilmeliyiz. Bunu bir tek kendim için istemiyorum. Herkes için böyle olmalı.

Özgür: Benim bedenim burada, ama gazetelere baktığımda, TV izlediğimde ruhum onlarla. Başka insanlarla, işçilerle güzellikleri paylaşabilmek istiyorum. İşçilerin bazıları şöyle düşünebiliyor. "Bilmem ne kadar maaş alıyorlarmış yetmez mi? Daha ne ister bunlar" diyebiliyorlar. Ama böyle düşünmemek gerekir. Ben UPS işçilerinin durumunu biliyorum. Onlara destek olmak, durumlarını başkalarına anlatmak istiyorum. Ama bunun için bir gün işten izin almam gerekir. Gidip başka yerlerdeki işçilere, emekçilere UPS işçilerinin direnişlerini çalışma koşullarını nasıl olduğunu, anlatmam gerekir ki, gerçek anlamda onlara destek sunmuş olayım. İşçiler ancak birlik ve dayanışma içinde olurlarsa ileriye dönük bir kazanım sağlayabilirler, başka türlü hiç bir beklentilerini gerçekleştiremezler.

Savaş: Çalıştığımız yerin nasıl olmasını hayal ederdim biliyor musunuz? İşçi odaları olabilir mesela. Sigarayız gizlice tuvalette içmeyi, o işçi odalarında gazetelerimizi okuyarak, Tekel'i Çemen'i, UPS'yi orada konuşup tartışabiliriz. Çalıştığımız yer, yaşamımızın büyük bir bölümünü geçirdiğimiz bir yer. Orada kendimizi yetiştirebilmeliyiz. Mesela, bu dergi... Mücadele Birliği dergisinin kapakındaki işçilerin resimleri.. Buradaki işçi kadınlar ne kadar da bilinçli görünüyorlar. Şu anda direnişte olan UPS işçilerini işyerlerimizde anlatıp onlara nasıl destek olmamız gerektiğini konusunu konuşuyor olmalıyız. Onlara destek olmak yönünde bir şeyler yapmalıyız. Başka türlü yaşamımızı değiştirmemizin koşulu yok. Saflarımızı netleştirmeliyiz. □

İZMİR'DE OTOBÜS EYLEMİ

İzmir'de işçi emekçilere yine yeniden bir keyfi uygulama... İzmir'in emekçi semti olan Gültepe Mahallesi'ne giden araçlar her seferinde geç kalıyor. İş çıkış saati herkesin otobüs durağında beklediği bu saatte, insanlarla alay eder gibi 30 dakikada, hatta 1 saatte bir gelen araçlar, insanları her yönden mağdur ediyor.

26 Haziran günü yine böyle yoğun bir akşam vakti o durakta bekliyorduk. Bitmek tükenmek bilmeyen bekleyişler... İşin ilginç kısmı Mavişehir, Güzelbahçe gibi zengin semtlere otobüsler her 5-10 dakikada bir geçerken yeryüzünün lanetlileri olan bizlerin yaşadığı yerlere araçlar çıkmıyor. Bu durumun üstüne belediyenin yaptığı yol çalışmalarından kaynaklı trafik yoğunluğu ve işçilerin iş yorgunluğu eklenince bitmek bilmiyor bekleyişler.

Elbette biz yine iş başındaydık. Durumu iyileştirmek ya da şikâyet etmek değil burada çözüm olan. İnsanlara en açık biçimiyle devrimin çağrısını yapmak ve çözümün ne olacağını onlara vurgulayabilmek. Yani nefret tohumlarını insanlar arasında ekmek gerekiyor. Başladı ajitasyon ve propagandamız... "bizi soktukları şu hale bakın, bu kadar beklediğimiz yetmiyormuş gibi şimdi de balık istifi gideceğiz. Yazıyorlar internetlerde her 5 dakikada bir otobüslerin her semte kalktığını... Neredeler bunlar? Şimdi adam yerine koymazlar seçimler yaklaştığında oy toplamak için neredeyse kaldırımlarımızı yalarlar. İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu sıkıyorsa bunu zengin semtlere yapsın, kolay mı bunu orada yapabilmek. İpini çekerler. Bizler biliyoruz aynada kendini aslan sanan kendi bozuntularının kendi patronları önünde nasıl miyavladığını." Kitlede kısık sesli çıkan homurdanmalar yerini bağırışlara bıraktı. Her gelen otobüse soruldu "nerede bu otobüsler, niye gelmiyorlar?" Şoförün birinin de sanki başkanın yardımcısıymış gibi, "deminden beri araçlar geçiyor görmüyor musunuz?" demesi, kitlede bir patlama noktası oldu.

Bizler gene iş başındayız "hem halkın otobüsü diyorlar hem de kentkart bastırıp bizimle alay ediyorlar." Diğer otobüsleri bekleyenler de katıldı bu çağrıya, otobüse binenlerden hiç kimse kentkart basmadı. "bizlere aynı tavuk muamelesi yapıyorlar; önümüze arpayı koyuyorlar, kafamıza vurup yumurtayı alıyorlar altımızdan." Bu söylemlerimiz epey ilgi çekti. Uzun bekleyişlerin ardından otobüs nihayet geldi. Durakta bekleyen 40-50 kişi, bir o kadar da patlamaya hazır pimi çekilmiş bir bombaydı sanki. Protestomuz otobüsün önüne geçip alkış tutmamızla başladı, otobüse binerken hiç kimse kart basmadı. Otobüsün içindekilere de başladık ajitasyon çekmeye. Sıkça değindiğimiz 'seçim' konusunda genel çağrımız boykot, devrim ve halk iktidarının kurulmasının zorunluluğu oldu. Bu bizim için güzel bir deneyimdi. Bu deneyim 'bu halktan bir şey olmaz' diyenlere de ufak ama özlü bir cevaptı. Asıl nokta kitlenin genel ruh halini kavrayabilme ve 'o an'ı yakalayabilmektir.

İzmir'den Mücadele Birliği Okurları

KAZIM KOYUNCU ÇEVRE VE MÜZİK FESTİVALİ'NDEYDİK

Bu sene Karabağlar Belediyesi'nde birincisi düzenlenen Kazım Koyuncu Çevre Ve Müzik Festivali'nde Ayışığı Sanat Merkezi olarak bizler de standımızla yer aldık. 3 Temmuz günü sabah saat 10.00'dan gece saat 24.00'e kadar süren festivalde standımıza ilgi yoğunluğunda. Festivale katılanların durak noktası bizim standımız oluyordu. Gelenlerin; "Burada duruşunuzla, kitaplarınızla farkı hemen ortaya koyuyorsunuz" demesi bizleri ayrıca mutlu ediyordu.

Gün içerisinde festivali izlemeye gelenlerin yanında standımızı Efkân Şeşen, Kazım Koyuncu'nun abisi Hüseyin Koyuncu ve Kazım Koyuncu'nun çocukluk arkadaşı Mehmet Ali Barış Beşli de ziyaret etti. Onlarla yaptığımız röportajlardan sonra "Önsöz" dergimizi onlara hediye ettik.

Festivalde stant açan katılımcıların teker teker söz alıp duygu ve düşüncelerini dile getirdikleri Serbest Kürsü'de bizler de söz aldık. Ayışığı Sanat Merkezi adına söz alan arkadaşımız bir şiirle başladı. Daha sonra Kazım Koyuncu'nun 25 Haziran 2005'te 33 yaşında Çernobil faciası sonucunda kansere yakalanarak yaşamını yitirdiğini söyledi. Kazım Koyuncu bizlere önemli olanın dil, din, ırk ayrımının değil, insanlık olduğunu gösterdi. Kazım Koyuncu müziğiyle, yaşamdaki duruşuyla dünyada yaşanan haksızlıklara karşı bir duruş sergileyen, ezilen tüm halkların yüreğinde sadece bir Laz olarak değil, bir insan olarak anlamlı bir yer edinmiştir. Bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak Kazım Koyuncu'nun yarattığı tüm devrimci değerleri sahipleniyoruz. Kazım Koyuncu'nun dediği gibi "Biz de öldük, ama her şeye rağmen şarkılar söyledik" sözünden hareketle şarkılar söylemeye devam edeceğiz. Halkların birlikte mücadelesi şiarını buradan haykırıyoruz: "UMUDU-MUZ KAVGADA, KAVGAMIZ SANATIMIZLA."

Program Hemşin ve Laz müziği yapan grupların ardından Efkân Şeşen'in sahne almasıyla sona erdi. Saat 24.00'e doğru tatlı bir yorgunlukla standımızı kapatarak oradan ayrıldık.

Izmir Ayışığı Sanat Merkezi

BAHARIN İSYANI AYSUNUMUZU ANDIK

Aysun yoldaşımızı ölümsüzlüğe uğurlayışımızın 9. yılında Adana Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir etkinlikle andık.

27 Haziran Pazar günü saat 15.00'da "Baharın İsyanı Aysun" adıyla düzenlenen etkinliğimiz ilk olarak Aysun Bozdoğan nezdinde devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı. Öfkemizi bilediğimiz saygı duruşu sonrasında Aysun yoldaşımızın mücadelesini anlatan slayt gösterimi yapıldı.

Mücadele Birliği adına bir arkadaşımız 19 Aralık Zindan Savaşlarını ve ardından başlayan Ölüm Orucu destanını ve Aysunumuzun bu destanda en önde yürüdüğünü belirtti. Ayışığı Sanat Merkezi'nden iki arkadaşımız "Daima" kitabından derleyerek hazırladıkları şiir ve mektupları bizlerle paylaştılar. Aysun Bozdoğan'ın kendisine ait şiirlerden ve zindanda Ölüm Orucunda iken yoldaşlarına yazdığı mektuplardan oluşan bu bölüm izleyenleri 9 yıl öncesine götürdü. Şiir dinletisinden sonra etkinliğimize kısa bir ara verdik ve aranın ardından Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu bizlere hazırladıkları müzik dinletisini sundular. Hep birlikte söylediğimiz "Aygülüm" parçasıyla etkinliğimiz sona erdi.

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR

Adana Mücadele Birliği

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Mücadele Birliği Platformu, 28 Haziran günü saat 11.00'de İnsan Hakları Derneğinde Abbas Doğan'ın zorla kaçırılmasıyla ilgili bir basın açıklaması yaptı. Abbas Doğan'ın gözaltına alındığını, polislin fiziksel baskı, tehdidine maruz kaldığının belirtildiği basın açıklamasında:

"Siyasi polislin insan kaçırma, tehdit, işbirliği teklif etme, tecavüz gibi yöntemleri sıklıkla kullanarak insanları mücadeleden koparmaya, devrimci değerlere ihanet ettirmeye çalıştığı gözleniyor. Devrimin gelişimini engelleyemediğini gördükçe bu türden saldırılar da artıyor.

Bunun en yakın örneklerinden biri Gazi Mahallesi'nde yaşandı. 22 Haziran 2010 tarihinde, Abbas Doğan arkadaşımız, çalıştığı işten evine dönerken Gazi Mahallesi girişinde yanına yaklaşan sivil bir otodan inen kişilere zorla arabaya bindirilmiş, yolda ve daha sonra götürüldüğü Gazi Polis Karakolu'nda baskı, tehditlere maruz kalmış; kendisinden Mücadele Birliği hakkında, Mücadele Birliği okurları hakkında bilgi sızdırması istenmiştir.

Abbas arkadaşımız bundan yaklaşık 2 ay önce gözaltına alındığında da yine Gazi Karakolu polislerince aynı muamelelere maruz kalmıştır. O zaman da polislin tavrına karşı tepkisi sert olmuş, böyle bir onursuzluğu asla kabul etmeyeceğini söylemiştir. Buna rağmen Gazi Polis Karakolu'nda görevli sivil polisler Abbas arkadaşımızın peşini bırakmamışlardır.

Abbas Doğan, bir işçidir; işçilerin emekçilerin sesi olan Mücadele Birliği okurudur aynı zamanda. Kendi kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğuna inanmıştır. Polis, Abbas arkadaşımıza gözaltı sırasında bazı cd'ler izletmek suretiyle, katıldığı yasal miting ve eylemleri, onun üzerinde baskı oluşturmak amacıyla kullanmaya çalışmaktadır. Tutuklama vb. ile tehdit ederek onu iş birliğine zorlamaktadır. Burjuvazi ne yaparsa yapsın bizleri devrime iktidar mücadelesinden alıkoyamayacaktır. Bu pespaye yöntemleri biz işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci ve komünistlere sökmeyecektir" denildi.

GÜNEŞİN SOFRASINDA

*Dalgaları karşılayan gemiler gibi
Gövdelerimizle karanlıkları yara yara
Çıktık, rüzgârları en serin uçurumları en derin
Havaları en ışıklı sıra dağlara
Arkamızda bir düşman gözü gibi
Karanlığın yolu
Önümüzde bakır taşlar güneş oldu
Dostların arasındayız
Güneşin sofrasındayız.*

4 Temmuz Pazar günü düzenlediğimiz yaz pikniğinde, dostlarımızla bir araya geldik. Sabahın erken saatlerinde Sanat Merkezinde buluştuk. Dostlarımız, yoldaşlarımız ve yeni tanıştığımız güler yüzlü insanlarla bir arada olmak mutluluk vericiydi. Gelen tüm dostlarımız piknik için aldıkları sorumlulukları yerine getirmişti. Yiyecekler, içecekler, sebzeler her şey hazırды ve yola çıktık. Türkülerimizle, marşlarımızla...

Piknik alanına vardığımızda ilk olarak kolektif bir iş bölümü gerçekleştirdik. Bir tarafta masalar hazırlandı, diğer tarafta yemekler yapılmaya başlandı, ses sisteminden, alanın süslenmesine kadar her şey beraber yapıldı. Sofralar kuruldu. Güzel sohbetler eşliğinde yemekler yendi. Sofralar toplandıktan sonra sanat merkezi adına bir arkadaşımız konuşmasını yaparak programı başlattı.

Genç arkadaşlarımızın olduğu güzel şiir dinletisinin ardında “Düş Sanat Tiyatro Topluluğu” bizim için hazırladığı skeçleri sundu. Daha sonra serbest kürsü oluşturuldu. DÖB, DİK ve ASM adına arkadaşlarımız konuşma yaptı. Bizi uzun süredir tanıyan, bizim yanımızda yer alan dostlarımız, bizimle ilgili düşüncelerini dile getirdiler. Bu, etkinliğimize daha samimi bir hava kattı. Olumlu düşünceleri duymanın özgüveniyle müzik grubu sahneye çıktı. Türküler söylendi, halaylar çekildi, co-

şkuyla marşlar okundu... Programın sona ermesiyle çaylarımız eşliğinde sıcak, samimi sohbetler edildi. DÖB’lü arkadaşlarımız öğrencilerle, DİK’li arkadaşlarımız işçilerle sohbet etti. Sorunlar dinlendi. Beraber çözüm yolları üretildi.

Etkinliği sonlandırdıktan sonra da piknik alanını yine kolektif bir iş bölümü ile topladık.

Güzel bir gün geçirmenin verdiği mutlulukla dostlarımız evlerine döndü. Bizler de yaptığımız çalışmayı değerlendirmek için Ayışığı Sanat Merkezi’ne gittik. Geniş bir değerlendirme toplantısıyla çaylarımızı yudumlayarak günü sonlandırdık.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

AVRUPA SOSYAL FORUMU SONA ERDİ!

1-4 Temmuz 2010 tarihlerinde İstanbul’da toplanan Avrupa Sosyal Forumu (ASF), birçok yabancı ülkelerden gelen katılımcı sendika, siyasi parti, oda ve çevre dernekleri ile başladı. Forum, 3 Temmuz’da İstanbul’da bir kitlesel yürüyüşle sona erdi. Akşam saat 18.00’da Osmanbey metro durağından başlayan yürüyüşte “enternasyonal dayanışma” vurgusunu öne

çıkı. “Başka bir Dünya Mümkün” diyerek pek çok dilde sosyalizm sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu da “Dünya da Barış Kapitalizme Savaş” pankartını açtığı yürüyüşte, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “Yaşasın Enternasyonal Dayanışma”, “Savra Savra Hatta Nasr”, “Viva Küba Viva Sosyalizm”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara” sloganları atıldı. Yürüyüş esnasında her tarafa da kuşlama yapıldı.

Yürüyüşte DİSK, KESK, TMMOB, ABVV, SOLİDARİTES, CSC, ATTAC, OPYM, Gençlik Muhalefeti, Mücadele Birliği, Çağrı, ESP, Halk Cephesi, KÖZ, BDSP, TUDEF, BDP pankartlarıyla katıldı. UPS’den sendikalı oldukları için işten atılan TÜMTİS işçileri, “UPS’de işçi kıyımına sendika düşmanlığına son /TÜMTİS” pankartıyla eylemde yerlerini almışlardı. UPS işçilerinin coşku ve disiplini yürüyüşe de yansdı. Taleplerini sloganlarla dile getiren işçiler “UPS’ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor” dediler.

Taksim Gazi Parkı’na gelindiğinde platformdan ilk konuşmayı yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi; “Bugün bütün işçi sınıfını, dünya emekçilerini ve yoksul halk kit-

lelerini ortaklaştıran sorunların başında global ekonomik kriz gelmektedir. Sermayenin küreselleşmesinin insanlığa verdiği eziyet ve cezaların; hem ekonomik, hem sosyal ve hem de psikolojik olarak yarattığı büyük tahribatların geldiği nokta: açlık, yoksulluk, sefalet, güvencesiz ve kuralsız bir çalışma yaşamıyla birlikte dünya genelinde 180 milyon olan işsiz sayısının 30 milyon daha artarak 210 milyona çıkması olmuştur. Kardeşlerim, kapitalizmin savaş ve sömürü makinesi doymak bilmiyor. İşte Irak! İşte Afganistan! İşte Filistin!” dedi.

Daha sonra KESK adına Emir Ali Şimşek; sömürsüz savaşsız bir dünya istemlerini belirterek küresel sermayeyi uyararak “projeniz iflas etmiştir. Neo liberal politikalar iflas etmiş, insanlığa acıdan başka bir şey vermemektedir. Kar hırsı her türden geric, şoven, faşizan ideolojilerinin cirit atığı bir cehenneme çevirmektedir. Ancak bu ülkenin emekçileri, Avrupa’nın emekçileri bu cehennemi kabul etmiyor. Barış, demokrasi ve insanca bir yaşam talebi dünyayı sarsıyor” dedi, TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı da kitleyi selamlayarak kısa bir konuşma yaptı.

Eylem Koma Xerzan Kürtçe parçalarıyla ve Grup Badista’nın parçalarıyla son buldu.

EMEK ORDUSU İÇİNDE KÖK SALMAK

Çok yoğun bir bahar dönemi geçirdik. Patlayan tomurcukların yavaş yavaş meyve verdiğini gördük. Newroz ve 1 Mayıs, birleşik devrim sürecinde yeni bir aşamaya işaret etti, bizler için de öyle oldu. Devrimin nesnel gücü her zaman politikalarımızı belirleyen temel veri oldu, ancak bu gücü öznel kanallarda biriktirmenin sıkıntısını yaşadık. Buna rağmen özellikle 1 Mayıs, öznel gücümüzün adım adım değil, adeta sıçramalar biçiminde ilerleyeceğinin işareti oldu.

Bir sonuç: Yüzümüzü kitlelere döndük, ama henüz gerçek kitle çalışmasına başlamış değiliz.

Uzun yıllar boyunca, devrimin tek doğru hattının kulvarında hemen hemen tek başımıza koşumuzu sürdürdük. Yasal reformizmin ve onların yol arkadaşı oportünist hareketlerin, devrimci kulvarın hatlarını bozma ve silikleştirme girişimlerine karşı mücadele verdik. Denilebilir ki, enerjimizin önemli bir kısmını bu çabaya harcadık. Devrimin tek doğru hattını tek başımıza sürdürme çabası, kabul edelim ki, bizlerde, giderek kalıplaşmış bir propaganda dili ve esneklik tanımayan bir dizi alışkanlıklar oluşturdu. Kimsenin kuşkusu olmasın; bizi bir takım kalıplara sıkıştırmış olsa da, bütün bunlar mutlaka yapılması gereken şeylerdi. Bir partinin devrimci politik hattını koruyup sağlamlaştırması, bir devrimin en başta gelen güvencesidir. Bunu başardık. Ve başarımızın gözlerimizi kör etmesine izin vermeden, yeni dönemi eski alışkanlıklarımızla karşılaşmanın mümkün olmadığını bilerek, yolumuza devam etmeliyiz.

ALİŞKANLIKTAN KURTULMA VAKTİDİR

Peki, nedir bu söz konusu alışkanlıklar?

En başta geleni, devrimin genel hedef ve sloganlarına savunmacı konumdan bağlılıktır. İktidar Dışında Her Şey, Hiç Bir Şeydir sözünde olduğu gibi, genel hedeflerimizden taviz vermedik. Öne çıkartılması gerekli olan devrimci iktidarın fethi hedefini gözden ırak tutmaya çalışan oportünist harekete göre konumlandık ve hep bir savunma pozisyonunda olduk. Bu da, hemen hemen bütün insanlarımızda, politik savaşıklık diye adlandırabileceğimiz genel bir tipoloji oluşturdu.

Nedir politik savaşıklık? Avantaj ve dezavantajları nelerdir?

Politik Savaşçılar, ideolojik saflığın, devrimci siyasal hattın koruyucusudurlar. Bu nedenle, son tahlilde berraklaşan hakikatin sözcüleridir. Gelişen her toplumsal olaya karşı duyarlılık, uyanıklık, en karmaşık dönemde dahi doğru çizgiyi bulmak, politik savaşçı kimliğinin öne çıkan avantajlarıdır. Bir de dezavantajları var.

Politik savaşçı sabırsızdır, ataktır, kestirmecidir. Bunun varacağı son noktanın sekterlik olması işten bile değil. Karşısındaki kişinin sosyal konumuna ve nesnel gerçekliğine değil, fakat onun dile getirdiği fikirlere odaklanır ve bu fikirleri kestirmeden yargılar, çöpe atar. Devrimin tek doğru hattını temsil etmenin verdiği gururla, tek başına kalmayı giderek bir erdem haline getirir. Politik savaşçı için nesnel güç, potansiyel güç her şeydir, dışımızda akıp giden kalabalıkların eninde sonunda, gelişen olaylar sonucunda kendi politik hattıyla buluşacağından kuşku duymaz. Ve bu nedenle kitlelere ulaşmanın engellerini ısrarla arayıp bulmaktan, bu engelleri ortadan kaldıran yaratıcı çabayı göstermekten kendini uzak tutar.

Bir ara sonuç; ama belki de üzerinde en çok durulması gerekli olanı: Politik savaşıklık kimliğini, sabırlı, ısrarcı ve yaratıcı bir kitle örgütçüsü kimliği ile donatmadan, yeni dönemi karşılayamayız.

Kurtulmamız gereken başka alışkanlıklar?

Olmaz mı? İdeolojik saflığın, politik berraklığın sınırları içinde kendine ait bir yaşam kurmak olarak açıklayabileceğimiz bir cam fanus sendromu var ki, düşman başına! Bu bizi, modern parti ilişkilerinin ötesinde, birbirine kişisel bağları son derece güçlü bir aileye dönüştür-

dü. Bu cam fanus içinde kişi, yalnızca devrimin en temel sorunlarına çözümler değil, ama yaşamın tümüne dair doyurucu cevaplar, ilişkiler buldu. Bu ilişkilerin yakınlığı ve derinliği, özellikle genç insanlarda kişisel bir doygunluk yarattı. Kişisel doygunluk hissini sulandırma –ya da bu sihiri bozma- ihtimali olan çevresel ilişkilerden yavaş yavaş kopma yaşandı. Buradan, “Biz kendi kendimize yeteriz” anlayışının doğması kaçınılmazdır. Dışımızda akıp giden sosyal yaşamın karmaşasına dalmaktansa, cam fanustan dünyaya bakmak, elbette rahat ve huzur vericiydi. Böylece giderek, kendi ölçülerimize hitap eden, bunun dışına taşmayan bir faaliyet alışkanlığı geliştirdik. Yayınlarımızdaki eylem haberlerine bile yansdı bu cam fanus sendromu. Bu tür haberlerin büyük çoğunluğu yapılan kitlesel eylemin genel havasından çok, bizim kortejin havasını yansıttı. Yapılan etkinlikler giderek, sadece kendi insanlarımızın bulunduğu iç etkinliklere dönüştü. Bu kısır döngüyü kıracak yaratıcı fikirler yerine, denenmiş ve de onaylanmış olanda ısrar ettik. Daha önceki standartlarımıza uyuyorsa, gerisini sorun etmedik.

KİTLELERE ŞÖYLE BİR DOKUNUP GEÇMEK

Diyeceksiniz ki; be insaf! Hiç mi kitle çalışması olmadı? Peki ya dergi dağıtımları, bildiriler, eylem alanlarında boy gösteren pankartlar, eylem ziyaretleri vb...?!

Haksızlık etmeyelim. Kitlelere ulaşmak için hiçbir çaba göstermediğimizi iddia edebilecek kimse yok. Ama yine de, kitlelere ulaşmanın en kestirmeci, en steril yollarıdır bunlar; kitlelere şöyle bir dokunup geçmektir, aralarında kök salmak değil.

Örneğin yayımlar: Politik savaşçı kimliğimizin sözü edilen dezavantajları ile doluyorsa, o yayımlar ancak ruh hali bize en yakın olanlara hitap edecektir. Geniş kitleler ile eylem alanlarında, eylem çadırlarında buluşmaya gelince... Özellikle son aylarda bu konularda oldukça yoğun bir faaliyet içindeyiz ve hatta daha da yoğunlaştırmalıyız. Bu sayede kendimizi tanıtıyoruz, eylemci kitleler sloganlarımızı öğreniyor, sembollerimizi görmeye alışıyorlar. Ancak, işine dönmek için mahkeme kapılarında bekleyen işçilere ayaklanmaya hazırlık çağrısı yapıyoruz; sendikasına öfkeli emekçilere “Bütün İktidar Emeğin Olmalı” çağrısı yapıyoruz. Eylem alanlarına akan kitlelerin o andaki dertleriyle, bizim gösterdiğimiz yol arasındaki o uzun mesafe tek bir günde tek bir eylemde aşılamayacağı için, yine umduğumuz etkilerin pek azıyla yetinmek zorunda kalıyoruz.

Bu söylediklerimizden, eylem alanlarında haykırdığımız sloganların yanlış olduğu fikrini çıkarmak, ayağımızın altındaki devrimci zemin kaydırır. Hayır, ne o sloganlar yanlıştır, ne de eylem alanlarında taşınması. Eylemci kitlelerin o sloganları görmesi, üzerinde düşünmesi ve günü geldiğinde kendine mal etmesi gerekir. Bu çabadan vazgeçemeyiz, politik şiarlarımızdan taviz veremeyiz. Fakat eylem alanlarında devrimin en temel şiarlarını kitlelere taşımak, gerçek bir kitle çalışması yapıyoruz anlamına gelmez. Neden mi? Çünkü emekçi kitleler, yalnızca sloganların doğruluğu ile yetinmezler. O sloganları taşıyanlara da derin bir güven, somut ve bireysel ilişkilerle güçlenmiş bağlılık duymak isterler. Eylem alanlarında bizi görenler, yaşam alanlarında görmezlerse, kitleler ile yüzeysel bir temas kuruyoruz demektir.

Eyleme geçmiş işçilerle, Kent A.Ş., Çemen, Tekel vb. eylemlerde kurulan ilişkiler, yukarıda belirttiğimiz dar kabukları aşmaya başladığımızın örnekleridir. Yine de, unutmayalım; bunlar hali hazırda eyleme geçmiş işçi kitleleriydi. İlk adımı kendi başına atmış olmanın verdiği özgüvenle, dışarıdan yapılan telkinlere karşı daha kapalı/dirençli olmaları söz konusudur. Yani onlarla beraber yürüyen, çadırlarda sabahlayanlara, sadece bir “destekçi” gözıyla bakma eğilimine sahipler ve bu bakışın kırılması –bizzat o deneyimi yaşayanlar daha iyi bilirler- olduk-

ça emek isteyen bir uğraş. Eylem sona erdiğinde, çoğu işçinin kurulan ilişkileri sürdürmemesi, bu ilişkileri yürütenlerin kişisel yetersizliklerinden değil ama eylem alanlarıyla sınırlı bir çalışmanın yetersizliği ile açıklanabilir. Eylem alanı ile yaşam alanının sürekliliği sağlanmadığı sürece, bu yetersizlik kendisini hissettirecektir.

“KENDİLİĞİNDENLİK” AŞILMALIDIR!

Yeni dönemi karşılayabilecek çalışma yöntemlerinin esasları nedir?

Geçmiş dönemde olduğu gibi, yeni dönemde de bizlere Leninist ilkeler yol gösterecektir.

Öncelikle, propaganda yönteminin sorunlarını halletmemiz gerekir. Devrimin kitle gücünün nesnel gerçekliği ile bu kitlelerin kendilerine ait fikirler, yani kendi öznellikleri arasında her zaman bir mesafe vardır. Hatta bu mesafe, devrimin zaferinden sonra bile etkisini gösterecektir. Yeni dönemde propagandanın ve ajitasyonumuzun esas hedefi, kitlelerin nesnel gerçekliği ile öznel fikirleri arasındaki mesafeye odaklanıp bu mesafeyi dolduracak yöntemler geliştirmektir.

Tarih 1917 Nisan ayı. Rusya’da olağanüstü altüst oluşlar yaşanmakta. Şubat Devrimi ile işçi kitleleri ayakta, silahlanmış ve Sovyetler gibi iktidar organları yaratacak denli ileri gitmiş. Buna rağmen Lenin, nesnel gerçeklik ile kitlelerin öznel fikirleri/tutumları arasındaki farka dikkat çekiyor. Devam eden emperyalist savaş karşısında, pek çok emekçinin sosyal-şoven “anavatan savunması” çizgisinde takılıp kalmaları, tam da böyle bir fark ve bakın Lenin konuya nereden yaklaşıyor:

“Hiç kuşku yok ki, sınıf olarak proleterler ile yarı proleterlerin savaşa herhangi bir çıkarı yoktur. Bunlar doğrudan doğruya, gelenekler ile kandırmaçaların etkisi altındadır; politik deneyimleri eksiktir. Şu halde bizim görevimiz, bıkmadan usanmadan gerçek durumu açıklamaktır. Prensip sorununda, zerre kadar ödün vermeyiz ama bunlara yaklaşımımız, sosyal-şovenistlere yaklaşımımız gibi olamaz. Halkın bu kesimi hiç bir zaman sosyalist olmamıştır, sosyalizme bir eğilimleri de yoktur ve politik hayata daha yeni uyanmaktadır. Nedir ki, bunların sınıf bilinci olağanüstü bir hızla gelişmekte ve büyümektedir. Açıklamalarımızı onlara göre yapmayı öğrenmek zorundayız. Bu çok güç bir iştir. Ve özellikle daha düne kadar yeraltında çalışmak zorunda bulunan bir parti için.” (1917 Sovyet Devrimi, Evrensel Yay., Sf. 157)

İşte bu, gerçeğin gözünün içine korkmadan bakmaktır. 1917 Nisan’ında onbinlerce işçiyi sokaklara dökabilen ve çok değil sadece altı ay sonra tarihin gördüğü en muazzam devrimi gerçekleştirecek bir parti, kitlelere ulaşmayı öğrenmekten bahsediyor, onlara uygun bir dil tutturmanın önemine vurgu yapıyor. Çünkü bir parti, çeperini ne kadar çok genişletirse, kendi politik konumu ile hedeflediği kitle arasındaki öznel fark o denli fazlalaşır. İşin doğası böyledir: Önce sana en yakın duranları örgütlersin ve bu çember büyüdükçe, sana düşünsel olarak en uzak olanlara sıra gelir. Konuya dair, altın değerinde bir ders de Stalin’den:

“Politik bir ordu, askeri bir orduya benzemez. Askeri bir komuta, savaşa, elde hazır bir orduyla başladığı halde, parti, ordusunu mücadele içerisinde kurmak, sınıflar arasındaki çatışma sırasında yaratmak zorundadır; kitleler kendi deneyimleriyle, partinin öne sürdüğü sloganların, partinin güttüğü politikanın doğru olduğuna inanmalıdır.” (a.g.e., Sf.172)

Kolaycılığa kaçan bir tutumdan bahsetmiyor Stalin; parti sloganlarını öne sürsün, kitleler nasılsa olayların gücüyle bu sloganların doğruluğunu anlayacaktır. Hayır, bu kendiliğindenliğe teslim olmaktır. Kuşkusuz, çizilen bu hat, kitlelerin devrime kazanılmasının temel doğrultusunu yansıtıyor; ancak bir parti sloganlar ortaya koymakla yetinemez. Çünkü karşısında, tek bir cephede askeri düzene girmiş bir emek ordusu yok. Her biri mücadelenin farklı mevzilerinde ve farklı aşamalarında, farklı öznel tutumlar, fikirler ve tecrübelerle hareket eden, yaşamın canlılığı içinde mücadele eden bir yığın var. Devrimin en temel

sorunlarına işaret eden temel sloganlar, bu yığını taşıyacağımız son durağın üzerinde yazıyor. Aradaki durakları, sınıf katmanlarının, sınıf bölüklerinin kendi deneyimleriyle bağlantılı öznel konumlarını hesaba katmayan bir propaganda yöntemi topal bir at gibidir, her çukurda tökezler.

Lenin’in de belirttiği gibi, politik konumumuzdan ve ilkelerimizden taviz vermeyiz, ama propagandamızı mücadele içindeki kitlelerin her bir bölümünün farklılığını hesaba katarak ayarlayabiliriz. Kitlelerin geriliğini bahane edip, devrimin temel sorunlarını ve devrimci iktidar hedefini karartan oportünizm, bizden uzak olsun.

Aradaki boşluk nasıl dolacak? Yalnızca olayların gelişiminin kitlelere vereceği derslere mi bel bağlayacağız? Hayır. Bu, hem kendiliğindencilik olurdu, hem de politik yaşama yeni uyanan kitleleri, her türden reformist/uzlaşmacı politikanın insafına terk etmek olurdu. Asla şöyle düşünmeyelim: Politikaya uyanan kitleler, bir zaman sonra bu reformist ve uzlaşmacı çizginin gerçek rengini görecekler. Biz göstermek için özel çaba sarf etmezsek göremezler. Çünkü reformizm, kitlelerin uyanan bilincini köreltir, enerjilerini boş ve geçici hedefler doğrultusunda harcar ve tüketir; kısaca kitlelerin posasını çıkarır.

ÜÇ AYAKLI BİR KÖPRÜ

Devrimin ön gününde dahi kitlelerin çoğunluğu, devrimin tarihsel eylemlerine tam bir bilinç açıklığıyla katılmayacaktır. Çoğunluk için bu devrimin tarihi adımı, onlar için daha basit anlamlar taşıyacaktır, önlerinde duran somut ve yakıcı sorunun çözümü için harekete geçmiş olacaktırlar.

Bazıları, evleri yıkılmasın diye, bazıları işsizlikten bunaldığı için, kimisi ilaç parası bulamadığından, ya da kendi anadilinde konuşmadığı, öğretim göremediği için veya toprağı sürececek araçlara haciz geldiği, banka borçlarını ödeyemediği, trafik çilesine dayanamadığı veya buna benzer onlarca farklı neden, insanları o tarihsel adıma taşıyor olacak.

Toplumu alttan alta kanatan onlarca farklı sorununu, bir çırpıda devrimci iktidar sorununa taşıyacak sihirli bir formül yok. Fakat devrime doğru akan milyonlar içinde, genel devrimci şiarlarımızla özgün sorunlar arasında kuracağımız köprüler yoluyla, proletarya partisini etkin konuma taşıyabiliriz. Bu köprünün belli başlı üç ayağı tespit edilebilir: Yerellik, somutluk ve iktidara odaklanma.

Yerellik, merkezi ve genel devrimci çizginin, özgün ve yerel sorunları yok sayması değil, ama bu sorunlara uyarlanmasıdır. Açalım: Günümüzde, bazıları örgüt dahi olmayan, dernekten öte bir şey olmayan kimi çevrelerin bunca kalabalık insanı etrafında toplamalarının hikmeti nedir? Onlar, buldukları her alanda, yalnızca özgün/yerel sorunlar üzerinden örgütlenme yapıyorlar. Kitlelerin politikaya uyanışlarının farkı farklı sebepleri var ve bu dernekçi/reformist çevreler, kitleleri o ilk uyandırdıkları noktada kapıyorlar. Tamamen yerel/özgün çalışmalar yapıyorlar. Öte yandan, bunların devrimin temel sorunlarına dair söyleyecek tek sözleri yok, zaten böyle bir dertleri ve niyetleri de yok.

Bugüne kadar, devrimci durum koşullarında, devrimci iktidarın fetih sorununun her şeyin önüne geçtiğine vurgu yaptık. Peki, şimdi, yerel ve özgün sorunlara işaret etmekle daha önce söylediklerimizi inkâr mı ediyoruz? Hayır. Bakın Lenin, devrimin fiilen başladığı, her şeyin göz alıcı bir altüst oluşla her an değiştiği koşullarda, 1917 yılı ortasında partiyi nasıl uyarıyor:

“... Rus halkının çoğunluğu, sosyalizmi anlaması ve kavraması olanaksız köylüler ile küçük burjuvalardan oluşmaktadır. Ama bunların, diyelim her köyde hayvancılığın ıslahı için başvurabilecekleri bir banka bulunmasına ne itirazları olabilir? Buna hiç bir itirazları olamaz. Bu pratik önlemleri köylülere anlatmalı ve bunların vazgeçilmez şeyler olduğu konusunda onlarda kesin bir kanı yaratmalıyız.” (a.g.e., Sf. 159)

Bu topraklarda da, büyük bir politik uyanışa rağmen, devrimci bir

GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKIYORUZ

iktidarın fethi gereğini henüz kavramaktan uzak kocaman bir kitle var. Tıpkı Lenin'in üzerinde durduğu gibi, onları, özgün sorunlarının kesin ve köklü çözümünün nasıl olacağı konusunda ikna edebiliriz. Milyonlarca işsize, sadece ayaklanma çağrısı yapmak yetmez; onlara bu sorunun nasıl çözülebileceği konusunda somut ve ikna edici şeyler de söyleyebilmeliyiz.

Bir örnek olsun: Her ay ulaşıma yapılan yeni zamlar, büyük kentlerde milyonlarca yoksul emekçinin öfkesini kabartıyor. Bu öfkeyi görmezden gelemeyiz, bundan yararlanmasını bilmeliyiz. Bu noktada, köprümüzün ikinci ayağı devreye giriyor, somutluk. Yukarıdaki paragrafta Lenin de aynı yolu öneriyor: Özgün soruna somut ve kökten çözüm. Ulaşım yapılan zamları propagandamıza gerekçe yapmak doğru, fakat bunun için önerilen çözüm "zamlar geri alınsın" olamaz. Bu, kitlelerin öfkesini boşa harcamaktır. Çünkü belki büyük çabalar sonucunda geri alınacak zamlar, bir süre sonra yeniden gündeme gelecektir. Biz emekçi kitlelerin özgün ve yerel sorunlarına parmak basarken, ortaya koyacağımız somut çözüm kesin, köklü, kitleleri egemen sınıfın karşısına çıkartan ve onları keskin sınıf çelişkileri konusunda uyandıran, mücadelelerini keskinleştiren türden bir çözüm olmalıdır. Ulaşım yapılan zamlar için, kitlelere, ulaşım hizmetlerinin bedava olması gerektiğini, çünkü emekçilerin cebinden yağma edilen vergilerle zaten bu hizmetlerin masraflarının karşılandığını; eğer ödenen vergilerin çoğunluğu bir avuç tekelin kasasına "borç ödemesi" adı altında peşkeş çekilmezse, sadece ulaşımın değil, tüm sağlık, temizlik hizmetlerinin de ücretsiz olabileceği anlatılmalıdır.

Bugün, özellikle İstanbul'da pek çok emekçi mahallesi yıkım tehdidiyle karşı karşıya. Bu özgün sorunun insanları nasıl öfkeliendirdiğini, onları barikatların arkasına nasıl taşıdığını gördük. Ama o insanlar, ellerinde taşlarla barikatların ardına dizilmiş olsalar da, tek başına ayaklanma ve iktidarı fethetme çağrıları fazla işe yaramaz. Bu insanlara, o arazilerin bankalara nasıl peşkeş çekildiğini, belediyelerin ve TOKİ'nin sermayenin bu yıkım programını uygulayan araçlardan ibaret olduğunu; barınma sorununun kökten çözümünün büyük arazi spekülâtörleri haline gelen bankalara ve büyük inşaat şirketlerine el koymaktan geçtiğini anlatabiliriz, anlatmalıyız. Lenin'in de dediği gibi bu konularda "onlarda kesin bir kanı yaratmalıyız."

Geniş emekçi kitleler, yerel ve özgün sorunlarının köklü çözümüne dair kesin bir kanıya sahip olduklarında, onları köprümüzün üçüncü ayağına, iktidarın fethine odaklanmaya taşımamız çok daha kolay olacaktır. Kitlelerin, sorunlarının köklü çözümünün devrimci bir iktidarın kurulmasından geçtiğini anlamaları, yaptığımız ayaklanma çağrılarını çok geniş bir taban sağlayacaktır.

Bir ayaklanmanın nesnel koşullarıyla, o ayaklanmayı gerçekleştirecek yığınları hazırlamak arasındaki boşluk, ancak ısrarlı, sabırlı ve ustalıkla bir propaganda faaliyetiyle kapanabilir.

Burada bir ayaklanmanın olgunlaşması için, en uygun propaganda yöntemini tartışmaya açtık. Kuşku yok ki, bir ayaklanma yalnızca propaganda ile olgunlaşmaz. Askeri-teknik hazırlıklar, stratejik konumlarda güç biriktirmek gibi daha pek çok farklı görev ve sorumluluk, Leninistleri bekliyor. □

ANTEP Demokratik Yurtsever Gençlik'in Şehitkâmil'de düzenlediği "Ajanlaştırmaya, Fuhuşa, Uyuşturucuya, Asimilasyona, Yozlaşmaya Dur De" yürüyüşü, yüzlerce insanın ve Urfa Millet Vekili İbrahim Bilici'nin katılımıyla gerçekleşti.

Yürüyüş Şehitkâmil İlçe Teşkilatı önünden "Edi Bese", "Geleceğimiz Olan Gençliğe Sahip Çıkalım Demokratik Yurtsever Gençlik" pankartlarıyla "Başbuğ Şaşırma Bizi Dağa Çıkarma", "Biji Aşiti", "Biji Serok Apo", "Biji Enternasyonalizm" sloganlarla ana caddeden mahalle aralarına kadar yürünerek halkın da alkışlarıyla karşılandı.

Mahalle aralarında ve caddelerde halkın yoğun ilgisini çeken yürüyüşe katılımlar da oldu. Yürüyüş sırasında ayrıca yüzleri kapalı gençler tarafından "Başbuğ Şaşırma, Bizi Dağa Taşırma/İNTİKAM" yazılı pankart da açıldı. Yaklaşık 35-40 dakika süren yürüyüş BDP İlçe Teşkilatı önünde yapılan basın açıklaması ile sora erdi. Demokratik Yurtsever Gençlik adına okunan basın açıklamasında "Son 30 yıllık süreçte halk tamamen sökülüp atılmaya çalışılmıştır. Demokrasi hareketinin geliştirdiği mücadele, ruhun ve bireyselliğin bu politikaların uygulanmasına engel olmaktadır. Bu nedenledir ki, gün geçmiyor ki sistem yeni bir saldırı taktiği geliştirmesin. Son dönemlerde ve dünyada eşi benzeri olmayan yöntemlerle, deneyerek kendini kabul ettirme çabası içine girmiştir.

"Bugün TC ve AKP fikir babalarından aldığı yöntemleri, Kürt halkı üzerinde uygulayarak sonuca varmak istemektedir. Kürdistan'da uyuşturucunun ilkokulların önlerinde satılması, fuhuş evlerinin çoğalması, yurtsever gençlerinin ajanlaştırılmak istenmesi, cemaat kültürlerinin devlet destekli yaygınlaştırılması bu alçakça politikaların ne kadar sinsice yürütüldüğünün acı bir göstergesidir.

"Özellikle Kürdistan'da uygulanan bu politikaları teşhir etmek için, gençlik öncülüğünde gerçekleşecek yeni bir hamle ile kültürel soykırıma, yozlaşma ve yozlaştırmaya, fuhuşa, uyuşturucuya, ajanlaştırmaya, dur diyoruz" denildi.

DYG'nin ardından konuşma yapan Urfa Milletvekili İbrahim Bilici ise "Değerli arkadaşlar çok saygı değer anneler, saygıdeğer bacılarım, genç yoldaşlarım iki gündür Antep'teyim. Evlerinize misafir olduk, kuraathanelerinize misafir olduk. Derneklerinizde misafir olduk. Sivil Toplum örgütlerini ziyaret ettik. Geçekten bölgeden geliyorum. Bölgede çığlık sesleriyle şehitlere sahip çıkmanın şahidiydim. Parçalanmış cesetlerin görüntüsü hafızamdan silinmemiştir. Bu ülkede otuz yıldır bir kardeş kavgası devam ediyor. Özellikle son aylarda savaş partileri, bunu daha da derinleştirdiler. Tabii ki başta AKP iktidarı ve onun başbakanı Tayip Erdoğan özellikle, bu savaşın tırmanması noktasında gerekli rolü ve misyonu oynamaya devam ediyor. Biz şunu söylüyoruz. Barış çığlıklarımızı, duymayabilirsiniz. İmha politikalarınız, imha siyasetinizi devam ettirebilirsiniz. Ama geriye dönük otuz yıl sürecinde, bunun çözüm olmadığını bilmiyor musunuz? Dolayısıyla dikkat ederseniz coğrafyamızda hatta hatta Türkiye'nin farklı şehirlerine cenazeler gidiyor. Biz diyoruz ki bu ülkede ölen asker ölen gerilla ölen koruyucu hepsi bu coğrafyanın çocuğudur. O acıyı biz beynimizde ve yüreğimizde taşıyoruz. Sayın başbakan siz bu acıyı taşıyor musunuz?" diyerek halkı gelişen süreç karşısında tek vücut olmaya çağırırdı.

Bilici'nin konuşmasının ardından, eylem halkın dağılmasıyla sona erdi. Yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu da destek verdi.

Mücadele Birliği/Antep

YAŞAMAK GÖREVDİR YANGIN YERİNDE

1-2 TEMMUZ 2010

**yerin derinliklerinden geldiler
ellerinde susmak bilmeyen bir yeraltı güneşiyle
ne kadar diplere bastırılsa
o kadar boğulmak bilmez yankısıyla yüreklerinin
ağır ağır geldiler...**

Kemal ÖZER